

תשורה

מלוה מלכה - צאתכם לשלום
שבת אחדות לקבלת פני משיח צדקנו

ישיבת
תומכי תמימים ליובאָוויטש
ברינוא - צרפת

ש"פ במדבר, ב' סיון ה'תשע"ז

הקדמה

כתבי יד קודש אלו* נרשמו ע"י כ"ק אדמו"ר מה"מ לעצמו בקיצור, (כנראה) קודם אמירת השיחות וההתועדויות.

ועל אף כי מי הוא זה ואיזהו אשר מלאו לבו לגשת אל הקודש, מ"מ אפס קצהו ושמץ מינהו בודאי אפשר להבין בדעת תחתון, וציינו לאיזה שיחה כנראה הכוונה, ופענחנו כל נקודה בפ"ע לאיזה ענין בהשיחה מכוונים לכאורה הדברים וכמובן שזהו רק בדרך אפשר ובדעת תחתון.

כל הנ"ל נערך על ידי הת' מנחם מענדל שי' שמוקלער, ועל אחריותו בלבד.

ויה"ר שבקרוב ממש נזכה להתגלות מלכנו משיחנו, וישמיענו נפלאות מתורתו, "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומי"ד ממ"ש.

(* נדפס בתשורת וילהלם (כסלו ה'תשס"א), וב' תשורות מחתונות נכדים של הריל"ג (אדר ה'תשס"ה).

פורים ה'תשד"מ

פורים-לא יכרע
מביא הצלחה ויקר

כרע-לא יכרע
מביא הצלחה ויקר

כ"י בהשואה

כ"י בהשואה

זכירת עמלק

זכירת עמלק

לא לנסוע ליא"י

לא לנסוע ליא"י

"הכשר" מצוה כמה

"הכשר" מצוה כמה

דרגות - עצים

דרגות - עצים

לאיזמל למילה

לאיזמל למילה

משא"כ מגילה - כתבוני

משא"כ מגילה - כתבוני

- קופת רבנו

- קופת רבנו

דא"ח (דביאה לכאן

דא"ח (דביאה לכאן

כקביעות שנה זו

כקביעות שנה זו

פתח -

פתח -

לימוד לפועל - ניט

לימוד לפועל - ניט

פארשלאפנרהייט כ"א

פארשלאפנרהייט כ"א

אויסגע

אויסגע

ובפרדר"א ששואבת

ובפרדר"א ששואבת

חיים

חיים

קופת רבנו

קופת רבנו

אי דיום השמיני

אי דיום השמיני

עשר עטרות

עשר עטרות

התחלת

התחלת

45 שנה באותה הקביעות

45 שנה באותה הקביעות

בפי ובשבוע ושנה

בפי ובשבוע ושנה

מעו'

מעו'

"פורים-לא יכרע" – נתבאר לעיל שמכיון שהמגילה היא חלק מ"תורה" שענינה הוראה, מובן, שבכל פרטי המגילה יש לימוד והוראה ליהודי בעבודתו, הוראה נצחית, ככל עניני התורה ש"לא תהא מוחלפת", ועאכו"כ מגילת אסתר שלא תיבטל אפילו לימות המשיח.

ובזה נכללים גם הסיפורים אודות הנהגתו של מרדכי, שגם מהם צריך כאו"א מישראל ללמוד הוראה בעבודתו לקונו. – ישנם אמנם הנהגות השייכות רק למרדכי, הן הנהגות הקשורות עם עבודת היותו הסנהדרין. והן הנהגות הקשורות עם אופן עבודתו הפרטית כו'. אבל הנהגות אלו שאודותם מסופר במגילה – יש בהם לימוד והוראה לכאו"א מישראל, "מנער ועד קטן טף ונשים"

ובלשון המגילה – "כי הגידו לו את עם מרדכי": אפילו המן ידע שכל יהודי שייך ל"עם מרדכי", ולכן הנהגתו היא כהנהגת מרדכי; כאשר הנהגת מרדכי היא באופן ד"לא יכרע ולא ישתחוה", הנה כאו"א השייך ל"עם מרדכי", גם הוא "לא יכרע ולא ישתחוה" וכיו"ב בשאר הנהגות של מרדכי¹.

"מביא הצלחה ויקר" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז².

"כ"י [=כל ישראל] בהשואה" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³.

"זכירת עמלק" – תוכן הענין דימי הפורים קשור עם המצוה דזכירת עמלק, ולכן, קריאת התורה דפורים היא – "ויבוא עמלק גו'", שתוכנה – מלחמת עמלק בפעם הראשונה, ובהמשך לזה – "מלחמה לה' בעמלק מדור לדור", עד סוף כל בדורות, כולל – "דרא דמשיחא ודרא דעלמא דאתי", כדאיתא בתיב"ע.

וזהו גם תוכן ענין המגילה – כדאיתא בגמרא בפי' הכתוב "כתוב זאת וזכרון בספר": "כתוב זאת – מה שכתוב כאן ובמשנה תורה, וזכרון – מה שכתוב בנביאים, בספר – מה שכתוב במגילה", היינו, שגם המגילה תוכנה מחיית עמלק⁴.

"לא לנסוע ליא"נ [=לי"א ניסן]" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁵.

"הכשר מצוה" – "כלומר: כאשר הציווי אינו אלא לזכור את הנס דפורים (זכרם לא יסוף מזרעם)", והכתיבה אינה אלא פעולה הנעשית כדי להבטיח את ענין הזכרון – אין זה אלא ע"ד "הכשר מצוה" בלבד, כלומר, לא זו בלבד שאין זה קיום המצוה בשלימותה, "עבודה שאינה תמה", אלא אין זה חלק מהמצוה כלל, כי אם "הכשר מצוה" בלבד. משא"כ כאשר ישנו ציווי על ענין הכתיבה – הרי זה חלק מהמצוה⁶.

"כמה דרגות – עצים לאיזמל למילה משא"כ מגילה – כתבונני" – ומובן, שאף שגם כתיבה זו היא הכשר לזכרון, אין לדמותה לכתיבה שאינה ע"פ ציווי (כי אם בתור עצה לזכרון) – מכיון שיש ציווי גם על הכתיבה, אלא שטעם הציווי הוא בתור הכשר לזכרון, משא"כ כאשר אין ציווי כלל על הכתיבה.

וע"ד שמצינו כו"כ דרגות ב"הכשר מצוה" גופא: "כורתיים עצים לעשות פחמין לעשות ברזל" להשתמש בו למצות מילה, שההכשר ד"עצים" רחוק מהמצוה. וכיו"ב בכו"כ מצוות, ולדוגמא – מצות הצדקה השקולה כנגד כל המצוות (כדאיתא בבבלי ובירושלמי): "בכל אשר תעשה" כדי שיוכל לתת ג' "מחצית השקל" בתענית אסתר – מהוה "הכשר" לקיום מצות הצדקה. אבל – הכשר שהוא רחוק מהמצוה עצמה. ולעומת זה, ישנו "הכשר" הכי סמוך למצוה עצמה⁷.

"קופת רבנו" – "נהוג בהתוועדות דפורים לערוך מגבית עבור "קופת רבינו" – שנקבע מכו"כ שנים, עוד בזמנו של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, וכן בשנים שלאח"ז, עד לדורנו זה, בשנה זו⁸.

(5) עכ"פ בגלוי. אבל להעיר, שבי"ז אדר – בהיחידות כללית של האורחים שהגיעו לפורים – אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "מכיון שישנם כאלו ששאלו (או חושבים לשאל) אודות נסיעה לכאן לי"א ניסן – כבר אמרתי ובקשתי אשתקד מה יעשה כל מי שרוצה לגרום לי נחת-רוח אמיתי: חצי סכום ההוצאות שהתכוון להוציא (מתוך שמחה וטוב לבב) עבור הנסיעה – יתן לצדקה במקומו (בעירו ובמדינתו), וחצי השני – עבור תוספות הידור בעניני הפסח, ובנוגע לי"א ניסן – יחגוג כאו"א במקומו" – התוועדות ה'תשד"מ ח"ב ע' 4-1283.

(6) התוועדות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1262.

(7) התוועדות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1263.

(8) התוועדות ה'תשד"מ ח"ב ע' 5-1264.

(1) התוועדות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1250.

(2) עכ"פ בגלוי. אבל להעיר, שבי"ז אדר – בהיחידות כללית של האורחים שהגיעו לפורים – אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "השית" יברך ויצלח את כל אחד מחתני הבר-מצוה. . . עד לברכה העיקרית – ונתתי שלום בארץ", כפירוש רש"י: "השלום שקול כנגד הכל", ועד לסיום הפרשה – "ואולך אתכם קוממיות", שמתכוונים לגאולה האמיתית ושלומה ע"י משיח צדקנו, ע"ז שעוד בזמן הגלות, "אתתי עבדי אחשוורוש אנן", עומדים "בקומה זקופה" ("קוממיות") בכל הנוגע לעניני יהדות, שזוהי הנהגה המתאימה ל"עם מרדכי", "לא יכרע ולא ישתחוה", ודוקא הנהגה זו מביאה "יקר וגדולה" לבני"י – התוועדות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1285.

(3) עכ"פ בגלוי.

(4) התוועדות ה'תשד"מ ח"ב ע' 60-1259.

"דא"ח (דביאה לכאן)] – "ובהמשך להאמור – הרי זה זמן המתאים לחזור נקודות מהמאמר חסידות ("דברי אלקים חיים") הראשון שנאמר בארצות-הברית, שבו הי' הענין ד"פתח" – שזהו המאמר דפורים שנת ה,ש"ת, מאמר שכבר נדפס לדורות".

"כקביעות שנה זו" – "ישנו ענין נוסף בתקופת פורים דשנה זו – שקביעותה שוה בכל הפרטים ממש (הן מצד שנת העיבור, והן מצד פרשת השבוע, והן מצד ימי השבוע) עם תקופה זו בשנת ה'ש"ת, שבה התחילה עבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – באופן ד"פתח" – בארצות-הברית".¹⁰

"פתח" – "המשמעות ד"פותחין בברכה" היא – שההתחלה צריכה להיות בענין של ברכה. אמנם, מדויק הלשון "פותחין בברכה" ולא "מתחילין" וכיו"ב, מובן, שישנו ענין נוסף המתבטא בלשון "פותחין בברכה" דוקא.

... פתח . . מורה על פתיחת צינור חדש, דרך חדשה . . שלא זו בלבד שישנה הוספה בענין של ברכה, מכיון שכל א' מברך את השני, אלא עוד זאת, הוספה זו היא באופן של פתיחה, "פותחין בברכה", היינו, פתיחת צינור חדש של ברכה, לא רק הוספה בכמות, כי אם איכות ומהות חדשה לגמרי".¹¹

"לימוד לפועל – ניט פארשלאפנרהייט כ"א אויסגע[רוט]" – כללות המאמר (ד"ה "בלילה ההוא"¹²) דיבר ע"ז שכאשר ישראל נמצאים במצב של שינה – נעשה שינה גם למעלה, ולכן "בלילה נדדה שנת המלך" (מלכו של עולם) הוא "תוקפו של נס". ומבאר הענין דשינה למעלה (ע"ד שזהו למטה), ומבאר שדוקא ע"י עבודת המס"נ נדדה שנת המלך".

"ובפרד"א [=ובפרקי דרבי אליעזר] ששואבת חיים" – "בלילה ההוא נדדה שנת המלך . . זה מלכו של עולם, וכי שינה יש לפניו אלא כשישראל חוטאין עושה עצמו כישן כו' וכשעושים רצונו הנה לא ינום ולא ישן. והענין הוא, דהנה אדם הוא אדמה לעליון, ולכן כל הענינים שלמעלה הם באותו אופן כפי שהם באדם . . ובדוגמת ענין השינה באדם תחתון, שאור הנפש מסתלק מהגוף, אבל לגבי הנפש, הרי אדברה, דוקא בעת השינה הנפש עולה למעלה ושואבת לה חיים".¹³

"קופת רבנו" – הובא לעיל.

"א' דיום השמיני" – "והמעלה העיקרת בקביעות שנה זו – שפורים דפרזים (עיקר הפורים ברוב מושבותיהם של בני"י) חל ביום הראשון דפ' שמיני, כאשר לומדים את התחלת הפרשה – "ויהי ביום השמיני", שבזה מרומז הקשר עם ימות המשיח כמארז"ל "כנור של מקדש של שבעת נימין הי' . . ושל ימות המשיח שמונה".¹⁴

"עשר עטרות" – "ועד שבאים לתכלית העילוי – "של עוה"ב עשר, שנאמר עלי עשר", בדוגמת "עשר עטרות" שנטל יום השמיני, ובאופן שיום זה "נטל עשר עטרות", שבזה מודגש שהנטל הוא למעלה מהענינים שאותם נטל, שלכן בכחו ליטול אותם".¹⁴

"התחלת 45 שנה באותה הקביעות בפ' – כנ"ל [מה'ש"ת עד ה'תשד"מ הוא 45 שנה] ו"בנוגע לפרשת השבוע – נתבאר לעיל¹⁵ בארוכה העילוי המיוחד שבקביעות דתענית אסתר וערב פורים בפ' צו (ולא כבשנה שעברה – בפ' תצוה), שבה ישנו עילוי מיוחד ד"לשון זירוז מיד לדורות". וככל עניני התורה – מובן, שגם ענין זה (זירוז מיד לדורות) הוא באופן של "פעולה נמשכת" על כל השנה כולה".¹⁶

"ובשבוע" – "וכמו כן מובן בנוגע לקביעות דפורים בפרשת שמיני, ובפרשת שמיני גופא – ביום ראשון (בערים שאינם מוקפות חומה – שהם רוב מקומות מושבותיהם של בני"י), שאז לומדים את התחלת הפרשה – "ויהי ביום השמיני", והרי מבואר בכ"מ גודל העילוי ד"יום השמיני".¹⁴

"ושנה מעו' [ברת]" – "ובנוגע לשנת העיבור – נתבאר גם לעיל¹⁷ ההוראה המיוחדת שיש ללמוד מהקביעות דפורים בשנת העיבור".¹⁴

(15) בשיחת ש"פ צו ה'תשד"מ.

(16) התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1256.

(17) בשיחת ש"פ צו ה'נ"ל. ושם: שתוכנה של שנת העיבור הוא חיבור דב' אופני העבודה – קביעות וחידוש, והדגשת חיבור ב' אופנים אלו בימי הפורים – "קיימו מה שקבלו כבר" – ענין שמחה וענין הנצחיות.

(9) התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1259.

(10) התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1257.

(11) התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע' 3-1232.

(12) ספר המאמרים מלוקט ח"ב ע' רסה ואילך.

(13) מתוך המאמר. התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע' 7-1225.

(14) התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1264.

ש"פ שמיני-תזריע ה'תשד"מ.

משה רבינו ז"ל לא נשאל - אלא הרי הובא באמצע הלכה
 ר' אפרים (ברן ובמאור הקטן) - שזה דוחה חייב אינש - ובזה לא
 לוחם נגדו במלחמות ה' - ונפסק ברמב"ם ושו"ע דחייב ובק"נ
 על הרא"ש דכפשוט - (מעשה דרבה)

במהרש"א ויעבץ דלא כפשוטי - אבל הרי הובא באמצע הלכה
 ר' אפרים (ברן ובמאור הקטן) - שזה דוחה חייב אינש - ובזה לא
 לוחם נגדו במלחמות ה' - ונפסק ברמב"ם ושו"ע דחייב ובק"נ
 על הרא"ש דכפשוט - (מעשה דרבה)

"במהרש"א ויעבץ דלא כפשוטי" - [בשיחה זו דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א אודות סיפור הגמ' שרבה
 ור' זירא ישבו יחד לסעודת פורים ו"קם רבה ושחטי' לר' זירא" והקשה היתכן שרבה יעשה דבר כזה? ומדוע רק
 "למחר בעי רחמי ואחי"? ואיך יתכן שהציע לו שוב בשנה הבאה? וכי "לא בכל שעתא ושעתא מתחריש ניסא" היא
 הסיבה היחידה לא לשוב על כך בשנה הבאה?!

"והנה, בחדא"ג מהרש"א מתרץ שלא הי' כאן ענין של מיתה ממש (שחטי' כפשוטו), אלא "כעין שחטי', דאגברי'
 חמרא וכפיי' לשתות יותר מדאי עד שחלה ונטה למות".

וכעין זה תירץ גם הריעב"ץ - "שלא שחטו ממש . . . (אלא) באחיזת עינים . . . (ורק) הרואים סוברים ששחטו
 באמת . . . אף ר' זירא נתפעל מהם לבש חרדה ונתעלף מרוב דאגה כו"¹⁸.

"אבל הרי הובא באמצע הלכה ר' אפרים (בר"ן ובמאור הקטן) - שזה דוחה חייב אינש - ובזה
 לא לוחם נגדו במלחמות ה'!" - "אבל אין לפרש כן . . . שהרי סיפור זה הובא בהמשך (ובתור סיוע חיזוק
 ודוגמא) לפסק הלכה שבגמרא, "מחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע", שרבה ור' זירא קיימו חיוב "לבסומי
 . . . עד דלא ידע" בפועל ממש; ומכיון שמדובר בענין של הלכה, על כרחך צריך לפרש שסיפור זה הי' כפשוטו,

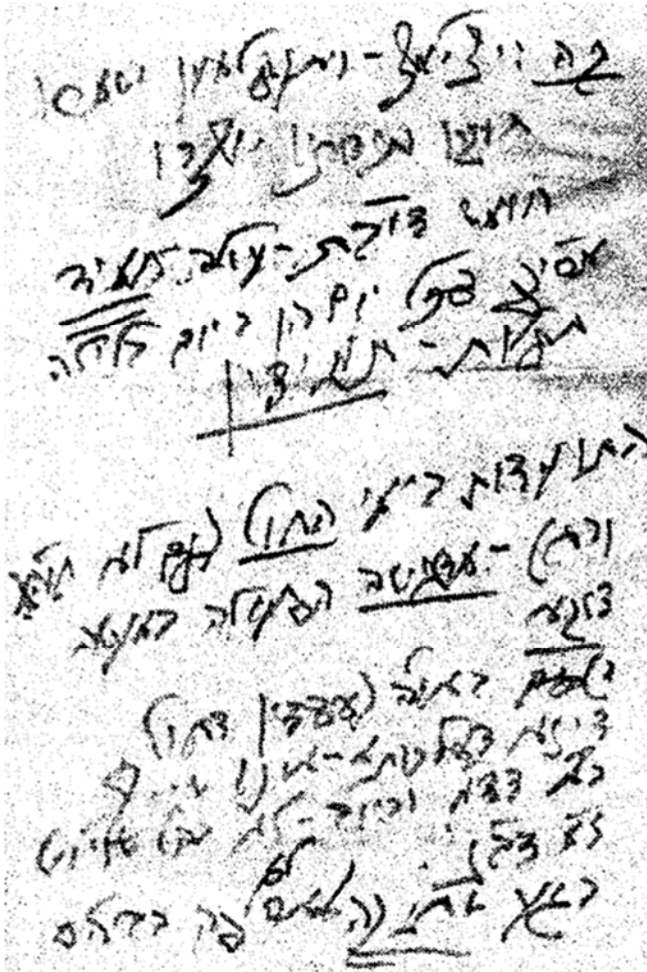
... וכן מוכח מדברי הר"ן ובעל המאור שהביאו הא ד"כתב ה"ר אפרים ז"ל מההוא עובדא דקם רבה ושחטי' לר'
 זירא . . . ידחי לי' מימרא כוותי', ולא שפיר דמי למעבד הכי". מוכח מזה דדעתם בפשטות שהסיפור דרבה ור' זירא
 הוא כפשוטו - ונגרם היוק (מיתה) לר' זירא"¹⁹.

"ונפסק ברמב"ם ושו"ע דחייב ובק"נ על הרא"ש דכפשוט - (מעשה דרבה)" - [הביאור בכל זה
 הוא שרבה גילה לר' זירא סודות ("יין") שבתורה במדריגה נעלית ביותר, ולר' זירא לא היו כלים לקבל סודות אלו,
 והגיע לכלות הנפש כפשוטו ("שחטי'") [כמו נדב ואביהוא], ולכן כשהציע רבה לשנה הבאה לסעוד שוב יחד -
 מתוך כוונה שגם בשנה זו יפעל אצל ר' זירא עילוי גדול כזה עד לכלות הנפש. ועל זה השיב לו ר' זירא "לא בכל
 שעתא ושעתא מתחריש ניסא" - הכוונה היא שיהיו נשמות בגופים דוקא].

"ולכן, בכמה פוסקים (וכן בשו"ע) הובא החיוב ד"לבסומי בפוריא עד דלא ידע" - כי, במקום שאין לחשוש
 שמא יגיעו למצב של כלות הנפש ממש (פירוד הנפש מן הגוף), צריכים לקיים חיוב זה"²⁰.

[1363]. (18) לקו"ש חכ"ז ע' 9-268. [התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע'
 (19) לקו"ש חל"א ע' 178.
 (20) לקו"ש חכ"ז ע' 273. [התוועדויות ה'תשד"מ ח"ב ע' 1371].

י"ב תמוז ה'תשד"מ

ק"ה: יצימ"צ - ויתן גוי למען ישמרו חוקיו ותורותיו ינצרו חומש דיביית - עולה תמיד מסיני"פ דכל יום הן ביום בלילה תפלות - תמידין

התועדות בימי החול (גם לא חוה"מ ורח) - מדגישה הפעולה במעשה דוקא 2) גש באו"ה (עובדין דחול דינא דמלכותא - אינו שייך כ"א דד"מ וכיו"ב - לא בהל שויו"ט ז"מ דב"נ. רגע שתיקה לא אסיפה בבה"ס

"ק"ה: יצימ"צ [=יציאת מצרים] - ויתן גוי למען ישמרו חוקיו ותורותיו ינצרו" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז²¹.

"חומש דיב"ת [=די"ב תמוז] - עולה תמיד" - "התחלת השיעור חומש היומי היא: "את קרבני לחמי לאשי . . כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עולה תמיד את הכבש אחד תעשה בבוקר ואת הכבש השני תעשה בין הערביים וגו'"

כלומר, תוכן (התחלת) פרשת היום הוא בנוגע לענין הקרבנות - "קרבני לחמי", ובמיוחד - קרבן תמיד, קרבן עולה ("עולת תמיד") שמקריבים כולו לה' - דלא כשאר הקרבנות שחלק מהם אוכלים הכהנים, "לזכרי כהונה", - יש קרבנות שנאכלים "לנשיהם ולבניהם ולעבדיהם", ויש קרבנות שגם הבעלים אוכלים מהם - קרבן שלמים וכיו"ב, אמנם, המיוחד שבקרבן עולה הוא שמקריבים את כולו לה'. וקרבן זה חיובו פעמיים בכל יום - בבוקר ובין הערביים.

וביאור הענין בעבודת האדם: אמרו חז"ל: "תפלות כנגד תמידין תקנום", כלומר, בזמן שאין ביהמ"ק קיים, שאז אי אפשר ואסור להקריב קרבנות - תיקנו את ענין התפלה כנגד תמידין, תפלת שחרית כנגד תמיד של שחר, ותפלת מנחה כנגד תמיד של בין הערביים.

ומזה מובן, שיש קשר ושייכות בין תוכן ענין הקרבן לתוכן ענין התפלה:

והעדר התפתחות שכלו - אינו מבין ש"לחם לבב אנוש יסעד". התועדויות ה'תשד"מ ח"ד ע' 2157.

21) עכ"פ בגלוי. אבל להעיר, שדיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א ע"ד קאפיטל ק"ד: "ועד"ז כאשר מדובר אודות ילד קטן, שמפני קטנות

"קרנן" הוא מלשון קירוב, היינו, קירוב האדם להקב"ה. וזהו גם תוכן ענין התפלה – שמלבד הענין דבקשת צרכיו, "חננו מאתך חכמה בינה ודעת", "רפאנו כו", "ברך עלינו כו", הרי תכליתה ועיקרה של התפלה – שעל ידה מתקרב האדם להקב"ה באופן נעלה יותר מכמו שהי' לפני כן (ע"י התפלה דאתמול)²².

"מסיני" (=מסירת נפש) **דכל יום הן ביום בלילה** – "הגאולה די"ב"ג תמוז הוכיחה בפועל אשר לא זו בלבד שגם במדינה ההיא קיימת אפשרות לעסוק בלימוד התורה וקיום מצוותי', בבית-הכנסת ובית-המדרש, בד' אמות שלו, אלא עוד זאת, שיכולים לשלוח "שליח" עם זקן ופיאות – שמראהו החיצוני מעיד על יהדותו – לפנה נדחת במדינה ההיא, כדי לייסד "חדר" שבו ילמדו "קמץ אל"ף אָ", וכן בנוגע לכל שאר עניני התורה ומצוותי'.

וישנה הבטחה שעבודה ופעולה זו תהי' באופן של גאולה, היינו, שסוכ"ס ינצחו ה"שלוחים" את "החושך יכסה ארץ" שבמדינה ההיא [בזמן ההוא, ו"שיריים" – עד היום הזה], כפי שאכן רואים את ה"פירות" מעבודת ופעולת ה"שלוחים" של בעל הגאולה – בניס ובני בניס שומרי תורה ומצוות בכל קצוי תבל!...

גם בין המתוועדים במקום זה ישנם רבים [הרבה יותר מ"מנין"...] שמוצאם ממסירת-נפשם של בני במדינה ההיא, כתוצאה מעבודת התעמולה והשליחות שהגיעה אליהם מבעל הגאולה!

ונמצא, שהנקודה הכללית דימי הגאולה י"ב"ג תמוז היא – שאין להסתפק בעבודתו הפרטית בלימוד התורה וקיום מצוותי' בד' אמות שלו, אלא יש להשתדל לעסוק בהפצת התורה והיהדות בכל מקום ומקום עד לפנה נדחת, וזאת – גם כאשר הדבר כרוך בקשיים, עד למסירת-נפש...²³.

"תפלות – תמידין" – [בהמשך להשיעור חומש היומי: "ועד"ז מובן בנוגע לעבודה הרוחנית דקרנן תמיד – שהקירוב להקב"ה צריך להיות באופן של קרנן עולה, היינו, שאינו חושב אודות התועלת שתצמח לד כתוצאה מקיים התומ"צ, אלא הוא חפץ ומשתוקק להתקרב להקב"ה בקירוב עצמי.

אמנם, ע"י התפלה נמשכת ברכתו של הקב"ה בכל המצטרך לו. אבל אעפ"כ, עצם התפלה להקב"ה אינה אלא מפני שחפץ להתקרב להקב"ה, בדוגמת קרנן עולה – כולו לה"²⁴.

"התועדות בימי החול (גם לא חוה"מ [=חול המועד] ור"ח [=וראש חודש]) – מדגישה הפעולה במעשה דוקא" – "האמור לעיל מודגש יותר בכך שענין זה (את קרבני לחמי וגו") שייך לשיעור חומש דימי החול – ביום חמישי בשבוע דפ' פינחס, שבו חל י"ב תמוז בשנה זו. ובהקדים:

"התועדות", שבה מתאספים כולם יחדיו כדי להתחזק בעניני תורה ומצוותי' – יכולה להתקיים ביום השבת, בימים טובים, בחול-המועד, ובראש-חודש, וכמו כן יכולה להתועדות להתקיים בימי החול.

... ונמצא, שעיקר החידוש שבכל האמור לעיל הוא – בנוגע (להתועדות שמתקיימת ב)ימי החול, מכיון שזהו באופן דדבר והיפוכו:

מצד אחד אומרים ליהודי שיום זה הוא יום חול, יום שבו מותר (וצריך) לעסוק ב"עובדין דחול", וביחד עם זה אומרים לו, שהתחלת היום וסיומו (בבוקר ובין הערביים) צריך להיות בענין דקרנן עולה. . לעמוד בתנועה של קירוב אמיתי להקב"ה. . כלומר: כאשר מדברים אודות הקירוב להקב"ה (עד לתכלית העלי' שבדבר, באופן דקרנן עולה כו) בימים שאין עוסקים ב"עובדין דחול" (ולכל הפחות כאשר ישנם הגבלות בדבר, כמו בחוה"מ ור"ח) – אין זה חידוש גדול כל כך שביום כזה יכול יהודי להתמסר להקב"ה; משא"כ בימי החול, כאשר עוסקים ב"עובדין דחול" (ללא ההגבלות דחוה"מ ור"ח) – ובמעמד ומצב זה תובעים מיהודי להתמסר להקב"ה בתכלית, כולו לה', כך שגם בשעה שעוסק ב"עובדין דחול", עניני הרשות. "מעשיך" ו"דרכיך", שרק אח"כ יעשה מהם עניני קדושה, "לשם שמים" ו"דעהו" – מ"מ, יהי' ניכר שזהו יהודי שהתפלל תפלת שחרית, באופן ד"עולת תמיד!"²⁵.

"(2) גם באו"ה (עובדין דחול)!" – "זוהי איפוא ההוראה שגלמדת מהקביעות די"ב תמוז ביום החמישי דפ' פינחס – שעבודתו של כאו"א מישראל צריכה להיות באופן ד"עולת תמיד", היינו. . להתנהג במשך כל היום כולו, גם בעניני הרשות ו"עובדין דחול".

... יהודי יכול לחשוב, שכאשר מדובר אודות ענין פרטי שלו – תלוי הדבר ברצונו. . בשלמא כאשר מדובר אודות ענין שמזיק לציבור כולו – אין לו ברירה. אבל כאשר מדובר אודות ענין אישי שנוגע אליו בלבד – ביכלתו לעשות מה שלבו חפץ, וזאת – גם אם הדבר מזיק לו!

(24) התועדות ה'תשד"מ ח"ד ע' 2181-2.
(25) התועדות ה'תשד"מ ח"ד ע' 2184-5.

(22) התועדות ה'תשד"מ ח"ד ע' 2180-1.
(23) התועדות ה'תשד"מ ח"ד ע' 2164.

הנה לכל לראש אומרים לו, שישנו ציווי בתורה ש"אין אדם רשאי לחבול בעצמו" ואף שפטור – הרי זה רק בנוגע לעונש בדיני אדם, ואילו בדיני שמים – חייב.

ויתירה מזו: גם מצד חוקי המדינה, ובכלל – הנהגתו של כל אדם ישר הולך, הנה כאשר יראו אדם שעומד על ה"ברוקלין-ברידזש" ומכריז, שבהיותו בעה"ב על עצמו החליט לקפוץ משם... – הרי יגייסו את כל המשטרה, ויעשו את כל המאמצים וההשתדלויות להניאו ממעשה זה, למרות שזהו היפך רצונו!... הנהגה אנושית זו, שבאה גם בחוקי המדינה – משתלשלת מדין התורה שאסור לאדם לחבול בעצמו²⁶.

דינא דמלכותא - אינו שייך כ"א דד"מ [=דינא דממונא] **וכיו"ב – לא בהל' שויו"ט** [=שבת ויום טוב] – "כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³.

"ז"מ [=ז' מצוות] **דב"נ** [=דבני נח]. – "ויש להוסיף, שבפעולת הפצת התורה והיהדות בכל העולם כולו, שהעולם כולו יהי' "בית ה" – נכללת גם פעולת בני" על אוה"ע, שהנהגתם תהי' ע"פ צדק ויושר, ע"י קיום מצוות שנצטוו בני נח.

... תפקידו של יהודי – להשתדל שבכל מקום ומקום שבעולם כולו תהי' הנהגה באופן של צדקה וחסד, ובככלות – קיום השבע מצוות בני-נח, כפס"ד הרמב"ם "וכן צוה משה רבינו מפי הגבורה לכונן את כל באי העולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח"²⁷.

"רגע שתיקה לא אסיפה בבה"ס [=בית הספר] – "בקשר לענין הנ"ל – יש להבהיר ולשלול דבר נוסף, אשר מלבד החסרון שבעצם הדבר, עלול הוא להכשיל את הנסיון להנהיג "רגע של שתיקה":

ישנם כאלו שמעלים דרישה לחוקק חוק שיתיר לסטודנטים לערוך אסיפות בעניני דת בין כתלי האוניברסיטה. כאשר מתבוננים אפילו – בשטחיות – בתוצאות העלולות לבוא מכך, רואים תיכף ומיד שלא תצמח מזה שום טובה, ואדרבה כו'.

אסיפה בקשר לעניני דת בין כתלי האוניברסיטה, מקום ציבורי, שכולם יכולים להכנס לשם, גם בעלי דעות מנוגדות לחלוטין – אינה יכולה להתנהל באופן המתאים, שכן, בפורם ציבורי שכזה ימנעו המדברים להביע את דעתם באופן ברור (כדי שלא לפגוע בבן-אמונה אחרת שעלול להמצא באולם הדיונים), וידברו חצאי-מילים . . ואילו השומעים עלולים לטעות ולחשוב שזהו כל מה שיש לומר בקשר לאמונה זו...

זאת ועוד: אם יתקיימו בין כתלי האוניברסיטה אסיפות בעניני דת – הרי מטבע הדברים יבוא לידי וויכוחים קולניים בין ההולכים בדת זו להולכים בדת אחרת, דבר שעלול להביא לידי מחלוקת מצד רגש של נצחון – ובפרט אצל הנוער... ואחריתה מי ישרונו!

... והמעשה הוא העיקר:

על כאו"א לנצל את כח השפעתו ולעשות את כל התלוי בו כדי שבהקדם האפשרי יונהג "רגע של שתיקה" בכל בתי-ספר העממיים, וכן בנוגע לאלו ששולחים את ילדיהם לבתי-ספר של דת – שלא "יענישו" אותם בכך שיחייבו אותם בתשלום כפול של מסים: מסים עבור חינוך – שאינם נהנים ממנו, ונוסף לכך – תשלום שכר לימודים! וכאמור לעיל – לבטל את ההצעה אודות ניהול אסיפות של דת בין כתלי האוניברסיטאות, כנ"ל בארוכה²⁸.

שטיין בשמחה אמיתית, אין צוגאָב צו דער שמחה וואָס מ'האָט דערפון וואָס דער אויבערשטער געפינט זיך מיט אים²⁹.

"תוכנו - תרומת מדות רבו ואהבת כמוך" – "איינע פון די גרעסטע מצוות אין תורה איז די מצוה פון "ואהבת לרעך כמוך", ליבשאפט פון איין אידן צום צווייטן, ווי איר האָט ערשט געזאָגט: "ואהבת לרעך כמוך אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה".

- וואָס דאָס איז ספעציעל אונטערשטראַכן שטייענדיק אין דעם טאָג פון ל"ג בעומר, יום הילולא ויום שמחתו של רבי שמעון בן יוחאי, וואָס ער האָט געזאָגט "מדותי תרומות מתרומות מדותיו של ר' עקיבא", ועאכו"כ אַז רשב"י האָט גענומען דעם ענין פון רבי עקיבא'ן אויף וועלכן רבי עקיבא (זיין רבי) האָט געזאָגט "זה כלל גדול בתורה"³⁰.

"שייכות לספה"ע [=לספירת העומר] - **לנהוג כבוד** – "ואהבת לרעך כמוך אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה". - וואָס דאָס איז ספעציעל אונטערשטראַכן שטייענדיק אין דעם טאָג פון ל"ג בעומר³⁰ ובהערה 14 שם: "להעיר גם ממחז"ל שבל"ג בעומר פסקו תלמידי רע"ק מלמות מפני שלא נהגו כבוד זה לזה".

"מעשה בפוע' וגם לב"נ [=לבני נח] – "דער רמב"ם פסק'נט אַז יעדער איד איז אָנגעזאָגט געוואָרן צו משפיע זיין אויף אַלע פעלקער פון דער וועלט ("כל באי העולם"), אַז זיי זאָלן מקבל זיין אויף זיך די מצוות וואָס דער אויבערשטער האָט זיי געגעבן, די אַזוי – גערופענע "שבע מצוות בני נח", זיבן כללות'דיקע מצוות, וועלכע זיינען אָבער כולל אַ סך פרטים ופרטי פרטים.

... אין דעם קומט צו די ספעציעלע אונטערשטרייכונג פון אַט דעם צוזאָמענקלייבן זיך פון אידישע קינדער בל"ג בעומר, ובפרט היינטקן יאָר³¹ וואָס מ'לייענט דעמולט די סדרה וואו עס שטייט "ונתתי שלום בארץ" – צו אויך איינווירקן אויף די אומות העולם, אַז זיי זאָלן מקיים זיין די שבע מצוות בני נח מיט אַלע פרטים און פרטי פרטים³².

"התחלת בהר - כי [תבאו] א[ל] אה"ק [=ארץ הקודש] **דבר הפשוט (לא כבחוקותי אם תלכו)**" – "כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³³.

"ביום א - התחלת השבוע" – "און דורך דעם וואָס אידן שטייגן און וואַקסן און תורה ומצות (ווי מ'לערנט אַפּ פון די ימי הספירה) – קומט אויך די ברכות פון דעם אויבערשטן (אין צוגאָב מיט די אויבנדערמאָנטע ברכות), ווי מ'לערנט אין דער סדרה פון היינטיקער וואָך (וועלכע הויבן זיך אָן פון דעם זונטאָג) – "אם בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמרו גו'", וועלן מקויים ווערן די ברכות וועלכע ווערן אויסגערעכנט גלייך נאָך דעם בהסדרה, וואָס זיי זיינען כולל אַלע ברכות³³.

ועבודת חו"ל [=חוץ לארץ] **עושה בחדרו אה"ק במילא צ"ל נקי וטהור בגשמיות ועאכו"כ ברוחניות** – "כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³³.

(32) סה"ש ה'תשמ"ז ח"ב ע' 6-395.
(33) סה"ש ה'תשמ"ז ח"ב ע' 393.

(29) סה"ש ה'תשמ"ז ח"ב ע' 4-393.
(30) סה"ש ה'תשמ"ז ח"ב ע' 387.
(31) ה'תשמ"ז – שנת השמיטה.

י"ט כסלו ה'תשמ"ח.

סי' ח - קדימה לקוני דעתה - מס' ברכות. כבר נאמר
 א"א בלי חידוש. ובפרט דשייכות לתשמ"ח
 והקהל (שמחת חו"כ - שבקוני)
 ותמיד בסמיכות - לחנוכה ובמילא לענייני
 בחנוכה נאמר מאז - פלוגתת ב"ש וב"ה מעין זה
 תחלת ברכות: ראהג ורג - ב"ש ב"ה
 בחנוכה - הפלוגתא בעדיפות כח ופועל
 מובן דאפ"ל עניו שאין שייך פלוגתא הנ"ל
 לדוגמא בהתחלת ענין טבעי - לימוד התורה
 שצ"ל בן ה' וכו' - חילוק דבניך ואח"כ
 דוקא בוניך (סיום ברכות
 סדה"י - בטבע ובקרא - ערב ואח"כ בוקר

סי' ח - קדימה לקוני דעתה - מס' ברכות. כבר נאמר
 א"א בלי חידוש. ובפרט דשייכות לתשמ"ח
 והקהל (שמחת חו"כ - שבקוני)
 ותמיד בסמיכות - לחנוכה ובמילא לענייני
 בחנוכה נאמר מאז - פלוגתת ב"ש וב"ה מעין זה
 תחלת ברכות: ראהג ורג - ב"ש ב"ה
 בחנוכה - הפלוגתא בעדיפות כח ופועל
 מובן דאפ"ל עניו שאין שייך פלוגתא הנ"ל
 לדוגמא בהתחלת ענין טבעי - לימוד התורה
 שצ"ל בן ה' וכו' - חילוק דבניך ואח"כ
 דוקא בוניך (סיום ברכות
 סדה"י - בטבע ובקרא - ערב ואח"כ בוקר

סי' ח - קדימה לקוני דעתה - מס' ברכות. כבר נאמר

י"ט"כ שייך לשמחה ד"ת ופנימיותם עאכו"כ
 הקהל - תניא קרוב אליך - כאו"א
 ויהי איש מצליח אוה"ת מזלדיק
 נוהג כצאן יוסף
 רמב"ם טוען ונטען וכופר
 ונשבע וחשוד על השבועה
 ועיי' ???

סי' ח - קדימה לקוני דעתה - מס' ברכות. כבר נאמר א"א [=אי אפשר] בלי חידוש. - "ובהמשך
 להמדובר לעיל ע"ד הקונטרס שנדפס מחדש בימים אלו³⁴ - יהי ה"סיום" על מס' ברכות, בהתאם לכך אשר דרוש
 הראשון בקונטרס האמור הוא על הפסוק "וכל בניך לימודי הוי' ורב שלום בניך", ומביא מה ש"איתא בגמ' סוף
 ברכות תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר וכל בניך לימודי הוי' ורב שלום בניך אל תקרי בניך אלא בוניך".

ואע"פ שכבר נערך "סיום" על מס' ברכות כמ"פ בעבר, והעולם רגיל לשמוע בכל פעם דבר חדש - הרי ביאור
 סיום המסכת גופא אפשר להוסיף בעניינים חדשים כו"³⁵.

"ובפרט דשייכות לתשמ"ח והקהל (שמחת חו"כ [=חתן וכלה] - שבקוני[טרס])" - כ"ק אדמו"ר
 שליט"א לא דיבר ע"ז³.

"ותמיד בסמיכות - לחנוכה ובמילא לענייני" - "ובזה יש לבאר גם הקשר די"ט כסלו לחנוכה (כידוע
 אשר גאולת י"ט כסלו נמשכה עד חנוכה, כמוספר בכ"מ), משום שגאולה זו קשורה עם גילוי פנימיות התורה,
 האלקות שבתורה, שזהו גם ענין חנוכה, ביטול גזירת היוונים להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך, שרצו
 לעקור האלקות שבתורה"³⁶.

**"בחנוכה נאמר מאז - פלוגתת ב"ש וב"ה [=בית שמאי ובית הלל] מעין זה תחלת ברכות: ראה"ג
 ור"ג [=רבי אליעזר הגדול ורבן גמליאל, תלמידי] - ב"ש [וב"ה] בחנוכה - הפלוגתא בעדיפות כח**

(35) התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 52.
 (36) התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 26.

(34) קונטרס דרושי חתונה - תרפ"ט, שהודפס מחדש בהוראת
 כ"ק אדמו"ר שליט"א לקראת י"ד כסלו ה'תשמ"ח.

ופועל מובן דאפ"ל [=דאפשר להיות] עניו שאין שייך פלוגתא הנ"ל לדוגמא בהתחלת ענין טבעי - לימוד התורה שצ"ל בן ה' וכו' - חילוק דבניך ואח"כ דוקא בוניך (סיום ברכות)] - קיצור הענין³⁷: הטעם שרק במס' ברכות נאמר "אל תקרי בניך כו":

נתבאר כמה פעמים שפלוגתת ר' אליעזר ור' גמליאל בתחילת מס' ברכות היא פלוגתת בית שמאי ובית הלל (בענין [חלות דבש ו]הדלקת נרות חנוכה) - שבכלל - כל פלוגתא בש"ס יש בה הענין דכח ופועל - שהמחלוקת היא אם אזלינן בתר בכח או בפועל - וי"ל שברוב התורה "המעשה הוא העיקר" וזהו למה בהמס' הראשונה (שזהו הקדמה לכל הש"ס) מודגש (בסיום) שצ"ל "בוניך" (בפועל) לאחרי "בניך" (בכח). כלומר: כדי שת"ח יפעלו ע"י תורתם להרבות שלום בעולם, ה"ז רק כאשר הם בחי' "בניך". דהיינו: צריכים להגיע תחילה לשלימות ידיעת התורה ורק אח"ז יכול להורות לאחרים. ובפשטות - כדי להגיע ל"בן ארבעים לבינה" - צריך לעבור תחילה כל השלבים ד"בן חמש למקרא, בן עשר למשנה" וכו'. ונמצא, שכדי שיוכל להיות "בוניך" בפועל, צריך תחילה ה"בוניך". וזהו למה דוקא זה הוא סיום מס' ברכות - כי עליו לדעת ש"אל תקרי בניך אלא בוניך" - שתכלית הכוונה היא להרבות שלום בעולם - דירה בתחתונים - וכדי לפעול זה בעולם צ"ל "בוניך" בפועל.

"סדה"י [=סדר היום] - בטבע ובקרא - ערב ואח"כ בוקר" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³⁸.
"סיום הש"ס פלוגתת ב"ש ב"ה" - הובא לעיל.

"ייט"כ [=ייט כסלו] שייך לשמחה ד"ת [=דברי תורה] ופנימיותם עאכו"כ הקהל" - "בהמשך להנזכר לעיל אודות התקנה של חלוקת הש"ס בי"ט כסלו - מסתמא יחלקן עתה כרטיסים, כדי שכאו"א מהמסובים יצטרפו לחולקת הש"ס. ומתוך שמחה וטוב לבב דוקא, כשמו שהשני של נשיא דורנו - "יצחק" ע"ש "כל השומע יצחק לי", כלומר, שכאו"א המביט אליו, ועוד יותר - שרק שומע עליו, היינו ששומע מפעולותיו בהעבודה של "יוסף ה' לי בן אחר", הרי זה פועל אצל השומע (אפילו הוא בריחוק ושומע רק ראשי פרקים כו") שמחה גדולה ביותר,

ובפרט בשנה זו - שנת תשמח (תי"ו חרוקה) ותשמח (באו"א),

וכ"ז האופן ד"הקהל. . האנשים והנשים והטף", שמזה ימהרו קיום היעוד ד"קהל גדול ישובו הנה"³⁸.

"תניא קרוב אלך - כאו"א" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³⁹.

[כנראה שמכאן ואילך הוא הוספה לאחר זמן:]

"ויהי איש מצליח" - "ומעתה יובן הקשר בין הגאולה די"ט כסלו לחלק הפרשה השייך אליו (בשנה זו) - מחמישי עד ששי - שהתחלתו: "ויוסף הורד מצרימה גו".

עצם ירידת יוסף למצרים כבר מסופרת לעיל בפרשה, עם כל פרטי המאורעות של מכירת יוסף למצרים, ומה שהכתוב "חזור לענין הראשון" לספר ע"ד ירידת יוסף למצרים, הוא לא כדי להדגיש עוד פעם ירידת יוסף למצרים, אלא להיפך - בשביל הסיפור אודות הצלחתו של יוסף במצרים, "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח. . (גם) בבית אדוניו המצרי", עד לסיום השיעור "ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה", וכפרש"י שזו היתה תוצאה מכך ש"ראה עצמו מושל (ובמילא) התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערו".

ונמצא, שבשיעור החומש די"ט כסלו מתחיל השיפור ע"ד ביטול רוגזו של יוסף - ענין של גאולה. כלומר: הסיפור לעיל בהפרשה אודות מכירת יוסף למצרים, שגרמה ל"ויקרא יעקב שמלותיו גו' ויתאבל גו'", מדגיש "רוגזו של יוסף"; ואילו מהשיעור של י"ט כסלו מתחיל הסיפור כיצד נתבטל (סו"ס) "רוגזו של יוסף", ע"ז שיוסף ה' "איש מצליח" (ובפשטות הכתובים, שזו היתה ההתחלה של השתלשלות המאורעות, עד שיוסף נתמנה למשנה למלך וכו')³⁹.

"אוה"ת מזלדיק" - "ביאור השייכות בין הגאולה די"ט כסלו ל"ויהי (יוסף) איש מצליח" - בעומק יותר:

ידוע ביאור הצ"צ ע"ה פ"ויהי איש מצליח" - "הצלחה הוא ענין מזל כמו שקורין איש מצליח בר מזל גליק בלע"ז. ומבאר הענין באותיות הקבלה:

(39) התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 2-41.

(37) ע"פ התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 32-38.

(38) התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 9-48.

... ענין ה"הצלחה" הוא, כאשר נמשך השפע מלמעלה מסדר השתלשלות ("כתר"), דאו אין השפע צריך לעבור פרטי הדרגות דסדר השתלשלות (בדרך התלבשות) אלא נמשך למטה תיכף ומיד, בלי עיכוב, "עד מהרה ירוץ דברו".

הנה ידוע ש"אסתכל באורייתא וברא עלמא", דכל העינים שבעולם יש דוגמתם ב"תורה" (ומתורה באים ונמשכים בעולם כפשוטו), ומזה מובן גם בנוגע לענינה של "הצלחה" – שישנו ענין ה"הצלחה" בתורה גופא.

יש לומר, שזהו הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה": "מעיינות" התורה הם – פנימיות התורה, רזי דרזין דאורייתא, בחי' הכתר; "יפוצו מעינותיך חוצה", הפצת המעיינות עצמם ב"חוצה", ה"ז בדוגמא להענין ד"עד מהרה ירוץ דברו".

והביאור בזה: ע"פ סדר, מקומם של "מעיינות" התורה הרי הוא ב"פנים", וכדי שהמעיינות יגיעו ל"חוצה" צריכים לעבור ריבוי מדריגות והשתלשלות; ואילו "יפוצו מעינותיך חוצה" פירושו, שהמעיינות עצמם (ובריבוי, "מעיינות" ל' רבים), מגיעים באופן ישר להחוצה (עד לחוצה שאין חוצה ממנו), ללא צורך בהעברה דרך סדר השתלשלות כו"40.

"נוהג כצאן יוסף" – "וזוהי ההוראה בפועל מהשיעור חומש של י"ט כסלו:

עה"פ "נוהג כצאן יוסף" אמרו רז"ל "כל ישראל נקראים ע"ש יוסף שהוא פירנסם וכלכלם בימי הרעב". והיינו, שכאו"א מישאל עד סוף כל הדורות הוא מ"צאנו" של יוסף ונקרא בשם "יוסף", כי יוסף פירנסם וכלכל את אחיו, לכל השבטים, שבטי י"ה.

ואם הדברים אמורים בנוגע (א) למזון גשמי (ב) ומחיתים של מצרים (ג) קודם מ"ת – עאכו"כ . . הרי הוא משפיע ממזלו והצלחתו לכאו"א מבני ישראל, עם קרובו (שהם צאצאי אחיו של יוסף).

[ויש לומר, שמהאי טעמא מדייק הצ"צ לתרגם תיבת "הצלחה" גם בלע"ז – להדגיש, שענין ה"הצלחה" ממזלו של יוסף נמשך לכאו"א מישאל, גם אלו שאינם מבינים לה"ק רק "זשארגאן"].

ולכן, ה"ז בכחו של כאו"א מישאל – צאנו של יוסף – להצליח בהעבודה ד"יפוצו מעינותיך חוצה" (ענין ה"הצלחה" בתורה, כנ"ל);

ובפרט בדורנו אנו, אשר נשיא הדור נקרא בשם "יוסף", שמזה מובן, שהשפעת ענין ה"הצלחה" ממזלו של יוסף הצדיק הוא ביתר שאת ויתר עז"41.

"רמב"ם טוען ונטען וכופר ונשבע וחשוד על השבועה ועי"ז ? ? ?" – "עד"ז נתקבל המנהג אצל כו"כ מישאל (והולך ומתפשט) ללמוד שיעור יומי בספר הרמב"ם . . וכרגיל, להתעכב בעת ההתוועדות על הלכה אחת בהשיעור:

השיעור של י"ט כסלו הוא – ג' פרקים הראשונים של הלכות טוען ונטען (החל מהכותרת להלכות אלו – "מצוה עשה אחת . . דין טוען, מודה או כופר")

וכ' הרמב"ם בריש פ"ב: כל חשוד על השבועה אין משביעין אותו לא שבועת התורה ולא שבועה מדבריהם ולא שבועת היסת ואפילו רצה התובע אין שומעין לו".

הטעם בפשטות שאין משביעין החשוד על השבועה הוא מפני שאין שבועתו מבררת האמת . . אבל עדיין צריך להבין – מדוע משביעין אותו על הספק (שהרי אין וודאות שמוכן להשבע לשקר כ"א רק חשד)?

וביותר אינו מובן – סיום ההלכה, ד"אפילו רצה התובע אין שומעין לו": זה גופא שהתובע רצה להשביע אותו, מוכיח, שלדעתו יש תועלת בהשבעה, ובפשטות, כי יתכן שעצם הענין שמטילים עליו חיוב שבועה יביא אותו להודות על האמת (כי אולי פוחד משבועת שוא) – ומדוע "אין שומעין לו"?

יש לומר, שעיקר הטעם שאין משביעין את החשוד הוא – מפני האיסור ד"לפני עור לא תתן מכשול", שלא להכשיל אותו בשבועת שוא (כיון שחשוד על השבועה, וגם עתה הוא כופר את טענתו הודאית של חברו)42.

(42) התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 45-46.

(40) התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 3-42.

(41) התוועדויות ה'תשמ"ח ח"ב ע' 43-44.

ש"פ ואתחנן - שבת נחמו, ה'תשמ"ט.

נחמה בכפלים
 " לתושי
 הוראה עבודה בכפליים
 ובפרט בתושי מתשת
 הגשמיות
 וכ"ז - באופן דואתחנן
 התחלה דז' דנחמתא
 הכפולה
 בכל המדות
 ואעפ"כ בשמחה (תוצ
 . ולא כעול הנחמה
 נדגש בהפטרה הגלות
 ומואתחנן לעקב
 הימים - ימוה"מ
 ובסימכות ממש היום
 לעשותם עקב עבודה

נחמה בכפלים
 " לתושי
 הוראה עבודה בכפליים
 ובפרט בתושי מתשת
 הגשמיות
 וכ"ז - באופן דואתחנן
 התחלה דז' דנחמתא
 הכפולה
 בכל המדות
 ואעפ"כ בשמחה (תוצ
 . ולא כעול הנחמה
 נדגש בהפטרה הגלות
 ומואתחנן לעקב
 הימים - ימוה"מ
 ובסימכות ממש היום
 לעשותם עקב עבודה

"נחמה בכפלים" - "שבת נחמו היא השבת הראשונה מ"שבע דנחמתא", ש"מפטירין בנחמות ישעיהו מאחר תשעה באב עד ראש השנה", החל מ"שבת שאחר תשעה באב (שבה) מפטירין נחמו נחמו עמי", "נחמו נחמו ב"פ, נחמה בכפלים"⁴³.

"... ויש לומר, שה"נחמה בכפלים" שבהתחלה ו"ראש" ה"שבע דנחמתא" הו"ע כללי שלמעלה מכל פרטי הדרגות ד"שבע דנחמתא", ונמשכת בכולן, שבכאו"א מהן הנחמה היא "בכפלים":

הפירוש האמיתי ד"כפלים" (לא רק במובן המצומצם, ב"פ ככה) כולל כל ריבוי שניתוסף על הפעם הראשונה ריבוי למעלה מריבוי, עד אין-סוף. ועפ"ז, ב"נחמה בכפלים" נכללת גם הנחמה הכי נעלית שאין למעלה ממנה - נחמה ממהותו ועצמותו ית'.

ומצד גודל מעלתה – יכולה לבוא, באה ופועלת בהתחלת "שבע דנחמתא", במצב הירוד שבסמיכות ממש ל"תלתא דפורענותא", שגם שם ישנה ההתקשרות העצמית דישאל עם הקב"ה בשלימותה, ואדרבה – בדרגה התחתונה דוקא מודגשת ההתקשרות שמצד עצם הנשמה עם העצם דהקב"ה, למעלה מבחי' הגילויים⁴⁴.

” [בכפלים] לתושיי” – ”ע”פ האמור לעיל גודל העילוי ד”נחמה בכפלים” שבהתחלת וראש ה”שבע נחמתא” – מובן, שה”כלי” לקבל נחמה זו, שתומשך ותתגלה ותחדור למטה בפועל ממש, הוא, ע”י עבודה דוגמתה באופן ד”כפלים לתושיי”, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע לפעולה על הזולת, היינו, שעבודתו בעצמו היא באופן ד”כפלים”, ועבודתו עם הזולת היא באופן ד”כפלים”⁴⁵.

”הוראה עבודה בכפליים” – ”ובפרטיות יותר – בשתי קצוות:

גם כשנמצאים בדרגא נמוכה – יכולים וצריכים להתחיל מיד בעבודה שהיא באופן ד”כפלים, עד ל”כפלים” לאמיתתו, הוספה ועילוי שבאין-ערוך, ולדוגמא – שמתחילים מיד בהידור מצוה וכיו”ב, כולל גם בנוגע לחנוך דקטנים, ואדרבה, כטבע הקטנים שלוקחים כל דבר טוב (כנ”ל ס”ז⁴⁶), טוב אמיתי, כל עניני תומ”צ.

וגם כשנמצאים בדרגא נעלית – אין להסתפק במצב ההוה, אלא צריכים להוסיף ולהעלות בקודש ועד באופן ד”כפלים”, הוספה ועילוי שבאין-ערוך גם לדרגא נעלית, כפי שהטביע הקב”ה בטבע האדם ש”מי שיש לו מנה רוצה מאתיים, מאתיים רוצה ד’ אמות” . . ואם בענינים גשמיים כן, ד”כפלים” שבנוגע לגשמיות צריך להיות ”שמח בחלקו” – בענינים רוחניים ש”שמח בחלקו” הוא חסרון גדול, על אחת כמה וכמה⁴⁷.

”ובפרט בתושיי מתשת הגשמיות” – ”ולהעיר גם ממארו”ל שהתורה נקראת ”תושיי” מפני שהיא מתשת כחו של אדם” – שכוונה בזה אינה לחלישות בבריאות הגוף, ח”ו, כיון שבריאת הגוף מוכרחת לעבודת ה’, ומקרא מלא דבר הכתוב ”ונשמרתם מאד לנפשותיכם”, אלא הכוונה היא, שהגוף הוא בטל וטפל אל הנשמה, נשמתם עיקר וגופם טפל” (ופשיטא- שלילת ענין החומריות כו’)⁴⁸.

”וכ”ז - באופן דואתחנן” – ” [צריך להבין הטעם שהתחלה ד”שבע דנחמתא” היא ”נחמו נחמו עמי” – דלכאורה, צריך להתחיל בנחמה אחת, ואח”כ להוסיף עוד נחמה, ולמה מתחיל ב”נחמה בכפלים”? ויתירה מזה: כיון שבאים זה עתה ממצב הכי ירוד ד”תלתא דפורענותא” עצמם – איך יכולים להתחיל תיכף ב”נחמה בכפלים”, מן הקצה אל הקצה!]

ויובן בהקדם הקשר והשייכות לפרשת השבוע . . ”ואתחנן” – בגימטריא תקט”ו, וע”פ הידוע שת”ק רומז על המדות (עיקר המדות, ה’ מדות, כפי שכל א’ כלולה מעשר, ועשר מעשר), וט”ו (י”ה) רומז על המוחין, הרי, ההקדמה דת”ק לט”ו היא הקדמת המדות למוחין, היינו, שהעיר הוא המשכה והגילוי במדות דוקא⁴⁹.

”התחלה ד’ דנחמתא הכפולה” – ”שבת נחמו היא התחלת התקופה ד”שבע דנחמתא”, ונוסף על ה”התחלה”, ה”ה גם ”ראש” – שכוללת המשך הזמן והעבודה ד”שבע דנחמתא”, שבהם נעשית ה”נחמה” על ענין החורבן והגלות דג’ שבועות (”תלתא דפורענותא”).

והענין בזה:⁵⁰

”בכל המדות” – ”נתבאר לעיל ש”תלתא דפורענותא” הם גם כנגד ג’ מוחין, ו”שבע דנחמתא” הם גם כנגד ז’ מדות, אשר, מהחילוקים שבין מוחין למדות שמוחין הם העלם (לעצמו) ומדות הם גילוי (להזולת), ולכן, בג’ שבועות, שכנגד ג’ מוחין, הטוב הוא בהעלם . . משא”כ בשבעה דנחמתא, שכנגד המדות – נמשך הטוב בגלוי . . ומזה מובן שבשבת נחמו, התחלת וראש ה”שבעה דנחמתא”, מודגשת המשכה מההעלם דמוחין אל הגילוי דמדות, במשך כל שבעה דנחמתא שכנגד שבע מדות, שעל ידן נעשה ענין ה”נחמה” בטוב בנראה והנגלה”⁵¹.

(47) סה”ש ה’תשמ”ט ח”ב ע’ 632.
 (48) התוועדויות ה’תשמ”ט ח”ד ע’ 146.
 (49) סה”ש ה’תשמ”ט ח”ב ע’ 2-621.
 (50) סה”ש ה’תשמ”ט ח”ב ע’ 2-621.
 (51) סה”ש ה’תשמ”ט ח”ב ע’ 622.

(44) סה”ש ה’תשמ”ט ח”ב ע’ 30-629.
 (45) סה”ש ה’תשמ”ט ח”ב ע’ 631.
 (46) ושם: ”טבע קטן שרוצה ופושט ידו ליקח כל דבר טוב, ללא חשבונות אם מגיע לו, ”מתנת חנם”, וצריכים לחנכו שלא ליטול מעצמו, אלא לבקש כו”.

"ואעפ"כ בשמחה (תוצ הנחמה)] . ולא כעול⁵² נדגש בהפטרה הגלות" – "כיון שהעבודה ב"ו"ה"⁵³ שבאחרית הימים . . מעוררת שמחה גדולה למעלה, "ישמח ה' במעשיו", ועי"ז מתגלה השמחה למטה, "ישמח ישראל בעושייו", ועד להשמחה הכי נעלית שע"י הפיכת תלתא דפורענותא לששון ושמחה ולמועדים טובים"⁵⁴.

"ומואתחנן לעקב הימים - ימוה"מ [=ימות המשיח]" – "ויש לקשר זה גם בפ' עקב שקורין במנחת שבת נחמו – "והי' עקב תשמעון", שבת יבת "והי'" ישנם ד' אותיות שם הוי', אלא, שסדרם הוא באופן שאותיות ו"ה קודמים לאותיות י"ה, שמורה על הקדמת המדות (ו"ה) אל המוחין (י"ה), כיון שעיקר הוא ההמשכה והגילוי במדות דוקא.

וענינו בעבודה – ע"פ הידוע שעיקר העבודה בזמן הזה הוא בבירור המדות דוקא, ובפרט בזמן הגלות, ועד לסיום הגלות, באחרית הימים, בחי' עקב ("והי' עקב תשמעון") בזמן, עקבתא דמשיחא, שמצד התגברות חושך הגלות לא יכולה להיות העבודה דמוחין (י"ה) כדבעי, ולכן, עיקר העבודה היא במדות (ו"ה), שזוה"ע ד"והי' עקב תשמעון"⁵⁵.

"ובסימכות ממש היום לעשותם" – "ויש להוסיף בביאור הקשר והשייכות דשבת נחמו (נוסף על התחלת הפרשה, "ואתחנן", גם) לתוכן כללות הפרשה עד לסיום וחזרתה.

... **"היום לעשותם"**, דקאי על כללות מעשינו ועבודתינו במשך שית אלפי שנין דהוי עלמא, שע"ז ולאח"ז באים להשכר דעתיד לבוא (באלף השביעי) – כסיום וחזרתם הפרשה בפירוש רש"י, פשוטו של מקרא – "היום לעשותם, ולמחר לעולם הבא ליטול שכרם".

ויש לומר, שאף שפרשה זו נכללת כללות העבודה דבנ"י במשך כל הדורות, מ"מ, עיקר ההדגשה היא על גמר סיום העבודה בסוף זמן הגלות, סיום התקופה ד"היום לעשותם", שממנה נכנסים תיכף ומיד (ע"ד ובדוגמת "היום" ו"מחר" כפשוטם) להתקופה ד"למחר לקבל שכרם"⁵⁶.

"עקב עבודה" – "ממש"נ "והי' עקב תשמעון גו' ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך", אע"פ שבמעמד ומצב ד"תשמעון" מגיע השכר מצד העבודה עצמה, ללא צורך בברית חסד ושנועה שלמעלה מטעם ודעת – מוכח, שמדובר כאן על שכר שבאין-ערוך להעבודה, ועד לשכר בלתי-מוגבל, שנמשך (לא ע"י העבודה, אלא) מצד "הברית . . החסד אשר נשבע לאבותיך".

ולכאורה: כיון שמדובר אודות עקבתא דמשיחא ("והי' עקב תשמעון") – למה מתחילים, ואיך יכולים להתחיל, בשכר הכי נעלה, "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע גו'!!

והמענה לזה – בכתוב זה עצמו – "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע אבותיך":

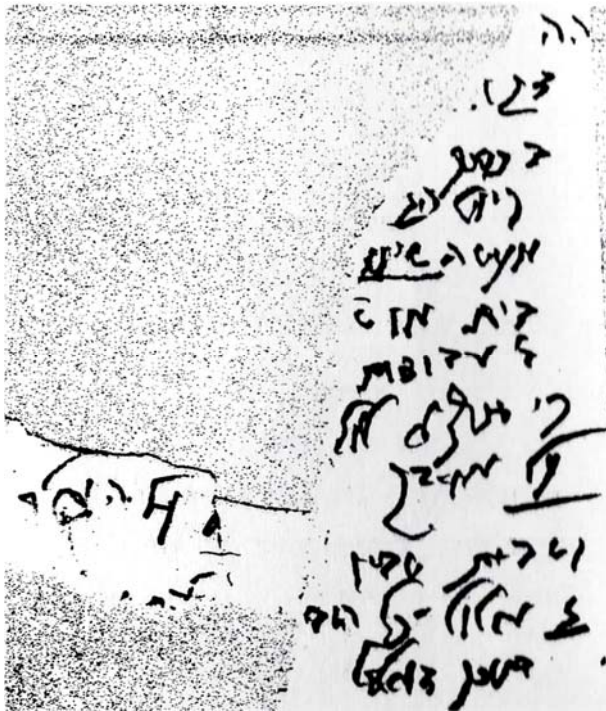
כאו"א מישראל הוא בן אברהם יצחק ויעקב – כמארו"ל "אין קורין אבות אלא לשלשה", שניכר בו ההמשך דפעולת האבות – כמ"ש "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו גו' ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט". ובעומק יותר – שכאו"א מישראל הוא בנו היחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, כמ"ש "בני בכורי ישראל" "בנים אתם לה' אלקיכם".

ולכן, גם במעמד ומצב ד"והי' עקב תשמעון", בעקבתא דמשיחא, שעיקר העבודה היא ברדגא נמוכה כו' (לא רק שמגיע להם גם שכר שבאין-ערוך להעבודה, אלא יתירה מזה) – מתחילים עם השכר שבאין-ערוך, "ושמר ה' אלקיך לך את הברית גו' אשר נשבע לאבותיך", מצד ההתקשרות העצמית עם הקב"ה שלמעלה מטו"ד"⁵⁷.

(55) סה"ש ה'תשמ"ט ח"ב ע' 3-622.
 (56) סה"ש ה'תשמ"ט ח"ב ע' 4-623.
 (57) סה"ש ה'תשמ"ט ח"ב ע' 8-627.

(52) כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז. (עכ"פ לא הובא בהנחה).
 (53) העבודה דמדות, כדלקמן – המו"ל.
 (54) סה"ש ה'תשמ"ט ח"ב ע' 623.

ז' אלול ה'תשמ"ט.

על הא"ר

??

הה
דקה
בכסף
(יו"ט הג
מעשה שיומ
בית או ש
ב' עבודות
כי תצא למל
על אויבך
ושבית שביו
ז' אלול - כל היב
בתוכן דאלול

"הה דקה בכסף (יו"ט הג . . מעשה שיומ . . בית או ש . . ב' עבודות כי תצא למל[חמה] על אויבך . . על הא"ר ושבית שביו ז' אלול - כל היב ?? בתוכן דאלול" - [רוב כתי"ק זה נאבד, ולכן מובאים רק הקטעים מהשיחה ששייכים (כנראה) למה שברור בכתי"ק זה].

"ויש לקשר זה עם שיעור היומי ברמב"ם . . הלכות מכירה . . וממשיך לבאר אופן הקנין - "במה יקנה המקח, הקרקעות באחד משלשה דברים, בכסף או בשטר או בחזקה":

כסף שטר וחזקה הם כנגד ג' הקוין . . עפ"ז מובן גם הקשר והשייכות לשבעה באלול:

כיון שב"אלול" נרמזים הר"ת דכל ג' הקוין, תורה עבודה וגמ"ח, חסד גבורה ותפארת, שהם כנגד ג' הענינים דכסף שטר וחזקה, ובשבעה בו ישנה כבר העבודה דאלול במשך כל שבעת ימי השבוע, שבעת ימי הבנין - נעשה כבר בשלימותו בכל ג' דרכי הקנין דכסף שטר וחזקה (ובפנימיות - כסף שטר וביאה), שהעולם כולו נעשה דירה לו ית' . . וכמרומו גם שמשבעה באלול נכנסים מיד לשמונה בו, וידוע ש"שמונה" קשור עם משיח צדקנו, ורומז גם על ענין ה"שמון", שתכונתו שכאשר נוגעים בו בחלק אחד מהגוף, ה"ה מפעפע בכל הגוף כולו (כמבואר בשו"ע יו"ד בנוגע להלכה בפועל), היינו, שהגילוי דמשיח צדקנו מפעפע חודר בכל העולם כולו.

ולהעיר, ש"שמון" שייך ל"שמיני-עצרת":

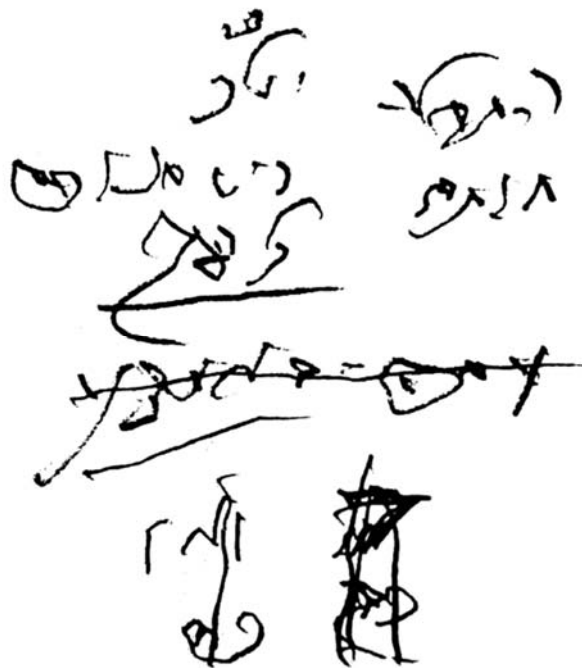
נוסף על ג' הרגלים שהם כנגד ג' הקוין, ג' הענינים דכסף שטר וחזקה (כסף שטר וביאה), ישנו גם הרגל דשמיני-עצרת: "שמיני" - מלשון "שמון", ו"עצרת" - שכולל וקולט כל הימים טובים שלפניו (נוסף על היותו "רגל בפני עצמו"), ובו מתגלית גם השלימות דיוהכ"פ ("אחת בשנה"), סיום וחותם הארבעים יום שמתחילים מר"ח אלול.

... ויש לקשר זה גם עם פרשת השבוע, "כי תצא למלחמה על אויבך" - שגם בה נרמז כללות ענין העבודה:

יהודי מצד עצמו נמצא תמיד יחד עם הקב"ה, סמוך על שולחן אביו המלך, ועד שלא שייך באופן אחר כו' כפתגם רבינו הזקן שיהודי אינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד ח"ו מאלקות, כיון ש"ישראל וקב"ה כולה חד"; אלא מאי, כיון שנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים - יוצא יהודי ממקומו, "כי תצא למלחמה", אבל, היציאה למלחמה היא מלכתחילה באופן ד"על אויבך", למעלה לגמרי מאויבך, כיון שמצד ממקומו ודרגתו כדי לעשות "טובה" להקב"ה כביכול, לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

... ויש לומר, ש"כי תצא למלחמה" כולל גם "מלחמה של תורה" – שצריך להלחם עם ענין של קושיא ורמינהו ותיובתא כו', שמבלבל להלימוד מתוך מנוחת הנפש, שלכן נקרא לפי שעה "אויבך", וגם מלחמה זו היא באופן ד"על אויבך", למעלה מ"אויבך", כיון שתיכף ומיד ניתוסף בחכמה בינה ודעת, ג' המוחין . . והמעשה הוא העיקר: בעמדנו בשבעה באלול – יש נתינת-כח מיוחדת להשלים כל "מעשינו ועבודתינו" שיכולים וצריכים "לחטוף" לפני ש"הגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ", ועד ש"עמדו הכן כולכם", עם כפתורים מצוחצחים, בכל ג' הקוין שבעבודת ה', תורה עבודה וגמ"ח, חסד גבורה תפארת, כסף שטר חזקה (ביאה), כמרומז בר"ת "אלול", כנ"ל בארוכה⁵⁸.

כ"א כסלו ה'תש"נ – יחידות כללית.

התחלה יט"כ
חותם ריש חנוכה
כל הפך
עתה – באמצע

"התחלה יט"כ [=י"ט כסלו] חותם ריש חנוכה כל הפך עתה – באמצע⁵⁹" – "זהנה, תחילתו וסופו של שבוע זה, הם ימים מיוחדים מכל ימות השנה: סוף השבוע, יום השבת, הוא (מלבד היותו שבת) יום ראשון של חנוכה הכולל את כל ימי החנוכה, כמובן (גם) מזה שבו נמצא פך השמן שממנו . הדליקו את נרות המנורה כל שמונת הימים. ותחילת השבוע היא ביום י"ט כסלו חג הגאולה של אדמו"ר הזקן, נשיא בישראל, אשר כיון ש"הנשיא הוא הכל", הרי הוא כולל את כל אנשי הדור שהוא הנשיא שלו – אנשים נשים וטף⁶⁰.

טבעי: ביום הראשון – מציאת פך השמן באופן טבעי, ובשבעת הימים שלאח"ז – ע"י ההוספה בשמן זית טבעי, וכו'. ראה סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 200 ואילך.
(60) התועדויות ה'תש"נ ח"ב ע' 15.

(58) התועדויות ה'תשמ"ט ח"ד ע' 260-6.
(59) כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז. (עכ"פ בגלוי). אבל להעיר, ששני שבתות לאח"ז – בש"פ מקץ – יום ח' דחנוכה, דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א ע"ד ה"פך" – נס השמן דחנוכה באופן

ט"ז אדר ה'תש"נ – יחידות כללית.

נס נסתר - פורים: אחשורוש נעשה מלך
 (טפש) ולכ"ע
 אח"כ אמירת ושתי עליו
 שלש שנים ויין מלכות רב
 [אח"כ] איש ואיש - מרדכי והמן!
 אחכ בשנת השבע
 ושתי ערומה לא ראבישג
 אח"כ בשנת יב לשושן
 אלא להריאן

"נס נסתר - פורים: אחשורוש (טפש נעשה מלך)" – ויש להוסיף בנוגע לכללות הלימוד וההוראה מסיפור המגילה – שהלימוד הוא גם מהענינים שקדמו להגם דפורים, כמו הטענה ד"מפוזר ומפורד בין העמים". ובהקדמה: נהגו כל ישראל לקרוא את המגילה מתחילתה ועד סופה (כפס"ד השו"ע) דאף שמעיקר הדין יכולים לצאת י"ח בקריאת חלק המגילה שבו מתחיל "תקפו של נס", מ"מ, נוהגים לקרוא מהתחלת המגילה, כל פרטי המאורעות שקדמו ל"תקפו של נס", ולא זו בלבד שכל אריכות הדברים לא נחשבת הפסק בין אמירת הברכה ל"תקפו של נס", אלא אדרבה, שנעשה (לא רק הקדמה, אלא גם) חלק מסיפור המגילה.

ועד כדי כך, שגם בנוגע להתחלת המגילה ממש, "ויהי בימי אחשורוש", מבואר בתושבע"פ ש"אחשורוש" רומז על מלך מלכי המלכים הקב"ה "שאחרית וראשית שלו", וכיון שכן, בודאי שיש לימוד והוראה מפרטי הענינים המסופרים במגילה בנוגע לאחשורוש.

ובהקדים – שלכאורה ה"ז דבר הכי תמוה:

בנוגע לאחשורוש כפשוטו מצינו כמה ענינים בלתי-רצויים ביחס לבנ"י, וכן ענינים שאינם מתאימים כלל אפילו ל"שר" ועאכו"כ ל"מלך", ועד שאמרו חז"ל ש"מלך טפש הי" – ואיך יתכן שמ"מלך טפש" ישנו לימוד ורמז על (להבדיל) הקב"ה "שאחרית וראשית שלו"!!

וההסברה בזה – שכל דבר שבעולם נברא ע"י הקב"ה, "בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם", ולכן, בכל הנבראים שבעולם צ"ל ניכר מציאותו של הבורא. ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט שנתבארה בתורת חב"ד (בשער היחוד והאמונה שבספר תניא קדישא וכיו"ב) בנוגע לחידוש חיות והתהוות הבריאה בכל רגע – הרי בודאי שישנו וצ"ל ניכר תמיד החיות האלקי שמהוה את הנברא בכל רגע.

ומזה מוכן גם בעניננו – שמציאותו של אחשורוש בהיותו מלך טפש אינה אלא עי"ז שבכל רגע ורגע נעשית ההתהוות ע"י הקב"ה, "שאחרית וראשית שלו", "בדבר הוי' גו' וברוח פיו", ולכן, גם מעניניו של אחשורוש יש לימוד והוראה בעבודת האדם⁶¹.

"ולכ"ע אח"כ אמירת ושתי עליו שלש שנים ויין מלכות רב [אח"כ] איש ואיש - מרדכי והמן!
 אח"כ בשנת השבע ושתי ערומה לא ראבישג אח"כ בשנת י"ב לשושן אלא להריאן" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁶².

(62) עכ"פ בגלוי. ואולי כ"ק אד"ש דיבר רק על א' מהענינים דפורים.

(61) התועודויות ה'תש"נ ח"ב ע' 391-392. וראה ההמשך שם ליתר ביאור.

ש"פ ויקרא ה'תש"נ.

עם זו יצרתי לי תהלתי
בהספר והפרשה קרבן
מכם. רזא דא"ס
וזהו ריח ניחוח
נשיא הממעט והמרבה
נשיא שמעון
תהלים - כט (עוז
לעמו). חנוכת
הבית
ניסן - גאולת ישראל
מעלתם
ב' נוני"ן - גאולה

"עם זו יצרתי לי תהלתי בהספר והפרשה קרבן מכם." - "דעם קשר פון התחלת ההפטורה ("עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו") מיט התחלת הפרשה - "ויקרא אל משה גו' דבר אל בני" גו' אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן גו'":

אויך אין דעם זעט מען די דריי ענינים הנ"ל⁶³: "ויקרא" לשון חיבה - ווייזט אויף דער חיבה עצמית פון דעם אויבערשטן צו אידן (שלמעלה פון אלע גילויים). דערפאר שטייט דערביי ניט קיין שם, מי הוא הקורא, ווייל דאָס איז העכער פאַר שמות וגילויים (דאָס קומט מלמעלה) - ע"ד דער קשר פון "עם זו" מיט "לי"; דער ציווי אויף קרבנות - "וידבר הוי' אליו גו' אדם כי יקריב מכם קרבן גו'" - איז געזאָגט געוואָרן דוקא צו אידן - ווייל זיי ווערן אָנגערופן "אדם", ע"ש אדמה לעליון, דבוקים בהקב"ה - ע"ד "יצרתי לי" (אַז די צורה פון אַ אידן איז מצד יצירת הקב"ה, און איז בדוגמא של מעלה); און דערנאָך קומט עס אַרויס אין עבודת הקרבנות בפועל - ע"ד "תהלתי יספרו" פון "ויקרא" און דער ציווי אויף קרבנות (נוסף צו "תהלתי יספרו" וואָס ווערט דורך עצם קיום עם ישראל כנ"ל)⁶⁴.

"רזא דא"ס זהו ריח ניחוח" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁶⁵.

65) עכ"פ לא הובא בהנחה. ולהעיר שכמה שבועות לפני זה בשיחת ש"פ תרומה ה'תש"נ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זאָגט אַן דער אויבערשטרער - אין ספר ויקרא, ספר הקרבנות - די אלע פרטי דיני הקרבנות אין משכן, וואָס דאָס איז שלימות ענין הקודש: בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות, די הקרבה ועלי' פון אַ בהמה גשמית אַלס אַ קרבן לה', 'ריח ניחוח לה'" "נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני", קרבן מלשון קירוב, ורזא דקורבנא עולה עד רזא דא"ס. כולל ועיקר - אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", "מכם" דוקא". סה"ש ה'תש"נ ח"א ע' 318.

63) "עם זו" - הענין של חיבה, ש"עם" מורא על הקשר ("פאַרבונד") בין הקב"ה ובנ"י ע"ד עם ומלך, ובאופן דאין מלך בלא עם. והלשון "זו" שאנו יכולים להראות על העם - שהם של הקב"ה. "יצרתי לי" - שהצורה שלהם - הוא של עם אלקי, וזהו למה כתוב "לי", שלא זו בלבד שהם עם ה', אלא גם שיצירת ישראל הוא בשביל לעבוד ה' - "אני נבראתי לשמש את קוניי". "תהלתי יספרו" - "יספרו" מלשון "אבן ספיר" להאיר ("צולייכטן") ע"י עבודה בפועל. מתוך מהשיחה. 64) סה"ש ה'תש"נ ח"א ע' 5-384.

"נשיא הממעיט והמרבה נשיא שמעון" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁶⁶.

"תהלים - בט (עוז לעמו). חנוכת הבית" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁶⁷.

"ניסן - גאולת ישראל" – "ויה"ר שאחדותם של ישראל, שלימות העם, ביחד עם שלימות הארץ ושלימות התורה, תמהר ותזרו ותביא תיכף את הגאולה האמיתית ושלימה ע"י משיח צדקנו, בחודש ניסן זה ("בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל")⁶⁸.

"מעלתם ב' נוני"ן - גאולה" – "דער ענין פון עם "זו יצרת לי תהלתי יספרו" (אין היינטיקער הפטורה) האָט אַ ספעציעלע שייכות מיט דעם איצטיקן זמן – אָנהויבס חודש ניסן, אין די טעג ווען מ'גרייט זיך צו זמן חירותינו, חג הפסח – ווען אידן זיינען געבאָרן געוואָרן אַלס אַ פּאָלק פון דעם אויבערשטן; דעמולט איז געוואָרן דער "עם זו יצרת לי".

און וויבאַלד אַז דאָס איז געווען אין חודש ניסן, האָט דער זמן אַליין אַריינגעגעבן כח אין אידן און זיי אויפגעהויבן "לי" צו (דעם אויבערשטן) – כידוע וואָס די גמרא זאָגט, אַז אַ וואָרט מיט צוויי נוני"ן, ובנדו"ד – ניסן – באַדייט "ניסי נסים"⁶⁹.

ערב פסח ה'תש"נ – אחר מנחה.

Handwritten notes in Hebrew:
 אב"ד ורת"ק - ח"ד. א"ק ד'תמו' נוסדו
 ד"ר - מ"ת - פ"ת - פ"ת - פ"ת - פ"ת
 נוסח מועדים - תמיד
 שבת - רק לפעמים
 ו' קושיות וכוסות קודם לזה
 ג' מצות מונחים לפניך
 - הסדר משנוולד תחלה - תושב"כ אח"כ שבע"פ
 לספר - עיקר מרבה - שבח
 מר"ח - ולא ל' יום או בר"ה
 כשבטלה עבודה
 ??? חודש הגאולה

קדש ורחץ - חו"ב. לכן בוא"ו המחבר
 דלא מתפרשין. וגם בפשטות
 ברך - תועלת שנמשך בהתבוננות גשם
 נוסח ,, מועדים - תמיד
 שבת - רק לפעמים
 ו' קושיות וכוסות קודם לזה
 ג' מצות מונחים לפניך
 - הסדר משנוולד תחלה - תושב"כ אח"כ שבע"פ
 לספר - עיקר מרבה - שבח
 מר"ח - ולא ל' יום או בר"ה
 כשבטלה עבודה
 ??? חודש הגאולה

68) סוף "קטעים קצרים מדברי כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש בהתוועדות שבת פ' ויקרא ה'תש"נ". מוגה בהתוועדויות ה'תש"נ ח"ב ע' 479.
 69) סה"ש ה'תש"נ ח"א ע' 388.

66) עכ"פ לא הובא בהנחה. ולהעיר שהנשיא ליום ה' ניסן [ש"נוהגין... לקרות פ' הנשיא שהקריב בו ביום" (שו"ע אדה"ו אור"ח סתכ"ט סט)] הוא שלומיאל בן צורישדי - נשיא לבני שמעון (נשא ז, לו).
 67) עכ"פ לא הובא בהנחה. ולהעיר ששני קאפיטלאך אלו הם בשיעור תהלים היומי דיום ה' [שבאותה שנה ש"פ ויקרא חלה בה' ניסן].

"קדש ורחץ - חו"ב [=חכמה ובינה]. לכן בוא"ו המחבר דלא מתפרשין. וגם בפשטות - " - "בט"ו סימני הסדר, מ"קדש" עד "נרצה", שונים ב' סימנים "קדש ורחץ" משאר סימני הסדר - שמחברים אותם יחד בוא"ו המחבר, "קדש ורחץ", אך שלכאורה היו צריכים לומר "קדש", "רחץ" כמו שאר הסימנים?

וההסברה בזה - ע"פ קבלה - ש"קדש ורחץ" הם כנגד חכמה ובינה, וכיון שחכמה ובינה הם "תרין רעין דלא מתפרשין", לכן מדגישים החיבור שביניהם ע"י הוא"ו המוסף - "קדש ורחץ"; משא"כ שאר סימני הסדר הם כנגד שבעת המדות, שכל מדה היא ענין והנהגה בפ"ע, ולכן בא כל סימן בפ"ע⁷⁰.

"ברך - תועלת שנמשך בהתבוננות גשם נוסח,, מועדים - תמיד שבת - רק לפעמים ד קושיות וכוסות קודם לזה ג' מצות מונחים לפניך הסדר משנולד תחלה - תושב"כ אח"כ שבע"פ לספר - עיקר מרבה - שבח מר"ח - ולא ל' יום או בר"ה כשבטלה עבודה ??? חודש הגאולה" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁷¹.

ש"פ שמיני ה'תש"נ.

שמירה במקדש - כפשוט ??? מבטל לבנין ולא למנוע הזיקו
ותיכף לאח"ז שמן המשחה - פעם אחת ונגנז

"שמירה במקדש - כפשוט ??? מבטל לבנין ולא למנוע הזיקו" - "והנה בדין זה דשמירת המקדש - כתב הרמב"ם (בריש פ"ח): "שמירת המקדש מצות עשה, ואע"פ שאין שם פחד מאויבים ולא מלסטים, שאין שמירתו אלא כבוד לו, אינו דומה פלטרין שיש עליו שומרין לפלטרין שאין עליו שומרין". וממשיך לבאר (בהלכות שלאח"ז) פרטי דיני השמירה: "ושמירה זו מצותה כל הלילה, והשומרים הם הכהנים והלוים כו' ואם ביטלו שמירה עברו בלא תעשה כו' הא למדת ששמירתו מצות עשה. וביטול שמירתו מצות לא תעשה" (וממשיך לבאר במקומות השמירה - "הכהנים בג' מקומות והלוים בכ"א מקום כו").

ובפשטות, הטעם שהרמב"ם מבאר טעם שמירת המקדש, הוא, דלכאורה, איך אפשר לבטל את הכהנים והלוים מכל עניניהם וכו' ולחייבם בשמירת המקדש - "אע"פ שאין שם פחד מאויבים ולא מלסטים" - אלא, כי חיוב השמירה היא מצד כבוד המקדש ("אינו דומה כו"). וע"ד מ"ש הרמב"ם (ברפ"ז) בנוגע ליראת המקדש, ד"לא מן המקדש אתה ירא אלא ממי שצוה על יראתו", ועד"ז בנוגע לכבוד המקדש.

ומכ"ז מובן גודל הענין דשמירת המקדש, שנוגע לכבודו של הקב"ה (ועד כדי כך, שזה נעשה ע"י אנשים חשובים, כהנים ולוים), ויש בו הן מ"ע והן מל"ת, וכו"⁷².

"ותיכף לאח"ז שמן המשחה - פעם אחת ונגנז" - "ע"ד ווי שמירת המקדש איז סיי א מצות עשה און סיי א מצות לא תעשה, איז אזוי אויך בנוגע צו שמן המשחה, ווי דער רמב"ם שרייבט בתחלת הל' כלי המקדש, און אויך אין דעם חשבון המצוות קודם ההלכות.

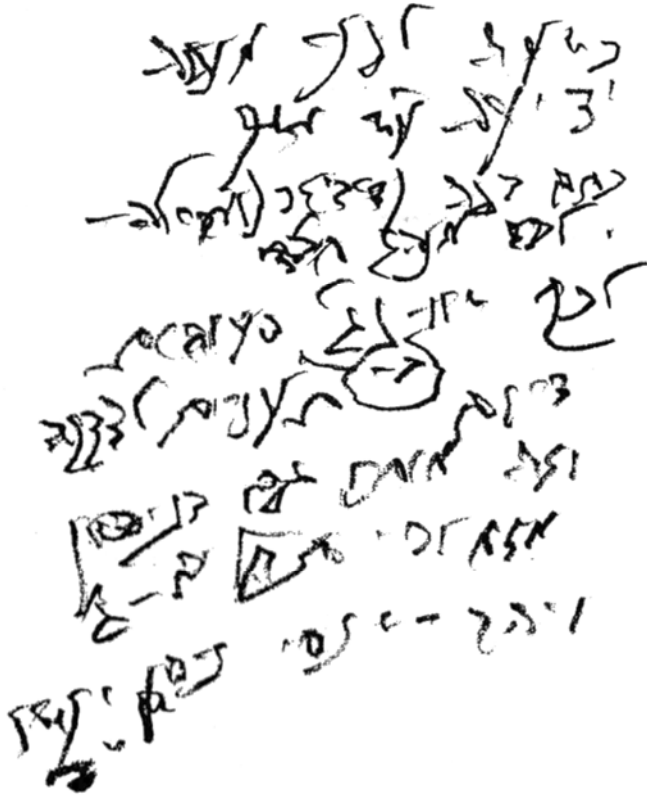
(72) תוכן קצר משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח אייר ה'תש"נ" שע"י ועד הנחות התמימים ע' 4-3. בכלל, כללות השיחה דיבר על השאלה - למה לא מצינו שגדולי ישראל (ובפרט רבותינו נשיאינו) לא השתדלו לקיים מצות שמירת המקדש.

(70) התועדויות ה'תש"נ ח"ג ע' 49. וראה שם ביאור בפרטיות יותר.

(71) עכ"פ בגלוי. ואולי כ"ק אד"ש דיבר רק על א' מהענינים דהג הפסח.

ולהעיר, אז שמן המשחה האט משה רבינו געמאכט און נאכדעם האט מען עס נאכאמאל ניט געמאכט, און מ'געפינט ניט אז מ'זאל אויף דעם מאכן א זכר בגשמיות אדער ברוחניות⁷³.

כ"ח ניסן ה'תש"נ – לאחרי תפלת מנחה.

כשעה לפני מנחה
ידיעה ע"ד אשף
כחם בפה (דיבור) (ואכילה) -
לבד מנהג חב"ד
לכך שווי ב- ג' סעודות
דיום תענית לצדקה
וזה מותר גם בניסן
מזמורי תהלים - ג'
ויהר - שנסי ניסים יעשו

"כשעה לפני מנחה ידיעה ע"ד אשף"⁷⁴ - "זה עתה (כשעה לערך לפני תפילת מנחה) נתקבלה ידיעה שארגון אש"ף פירסם הוראה לכל המחלקות שלו ברחבי העולם לפגוע בשונאי ישראל (בלשון סגי-נהור), היל"ת, פגיעה בגוף וכו' וכו'⁷⁵.

"כחם בפה (דיבור)" - "יש להדגיש במיוחד ברכתיו של הקב"ה לכל בני" בכל מקום שהם . . לכל לראש - ע"פ המבואר במאמרי חז"ל שכחם של ישראל הוא בפה - יש להוסיף בענינים הקשורים עם דיבור בפה, תפלה ולימוד התורה ובדבר מצוה בכלל⁷⁶.

"(ואכילה) - לבד מנהג חב"ד לכך שווי ב- ג' סעודות דיום תענית לצדקה" - "און דערפאר איז אויכעט מתאים, אז וויבאלד אז חב"ד איז ניט נוהג אין ענינים פון תענית - אפילו ווען ס'איז פארבונדן מיט א הלכה, מיט א מנהג, וכו', פארבייטן דאס מיט "צדקה פרוק", אז מ'זאל אפגעבן די שווי - דער וורעט - פון ג' סעודות אויף אן ענין פון צדקה . . וכאמור, מה טוב, אז דאס זאל זיין בשווי פון ב' סעודות, און נאך בעסער - פון סעודות⁷⁷.

"וזה מותר גם בניסן" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁷⁸.

73) מההשלמות ל"שיחת ש"פ שמיני, מבה"ח אייר ה'תש"נ
שע"י ועד הנחות התמימים ע' 14.
P.L.O. (74)
75) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 413.
76) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 414.
77) מתוך הטייפ.
78) עכ"פ בגלוי. ואולי שייך להערה 2 בהשיחה, שאין אומרים תחנון בחודש ניסן.

"מזמורי תהלים - ג'" - "בנוגע להוספה בתפלה: כיון שההוספה צ"ל ברוח ההוראה "לחשוב טוב" - כדאי שההוספה תהי' באמירת ג' מזמורי תהילים, דברי שירות ותשבחות של "נעים זמירות ישראל".

ומה טוב - שיככלו ביניהם (או יוסיפו עליהם) מזמור האחרון שבתהלים, שסימו וחותמו "כל הנשמה תהלל י-ה הללוי-ה", שבו מודגש שכאו"א מישראל, האנשים והנשים והטף, נותן שבח להקב"ה על כל הטובות הברכות והצלחות שנתן לו, ויתן יחזור ויתן"⁷⁹.

"ויהי"ר - שנסי ניסים יעשו" - "ופרט כשנמצאים בזמן סגולה - בימי חודש ניסן, שנקרא כן ע"ש ש"בו נעשו ניסים לישראל", ועד ל"נסי ניסים"⁸⁰.

כ"ח ניסן ה'תש"נ - יחידות כללית. אחר מעריב.

ספה"ע הכנה לקהת
שננ שלשה ולא שלישי
קדושה אינה
זזה
שלהי ניסן - כולל

"ספה"ע [=ספירת העומר] הכנה לקה"ת [=קבלת התורה]" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁸¹.
"שלשה ולא שלישי" - "כל החיזוק באחדות ישראל באסיפה זו איננו פועל רק בין המשתתפים עצמם, אלא השפעתו היא בנוגע לכל כלל ישראל. . בדוגמת הפעולה והתוכן של כל יום מימי ספירת העומר נמשכת גם לאחר שהיום עובר ואיננה רק ענין בפ"ע לאותו היום - שלכן אין אומרים "יום שני" ו"יום שלישי", אלא "שני ימים" ו"שלשה ימים" ועד ל"שבע שבתות תמימות תהינה"⁸².

"קדושה אינה זזה" - "והביאור בזה: הטעם לזה שכל יום מימי הספירה קשור בימים הבאים והקשר נמשך גם לאחר שהיום כבר עבר, כנ"ל, הוא שספירת העומר בכל יום מחדש הוא מצוה, דבר שבקדושה וקיי"ל ש"קדושה אינה זזה ממקומה"; ועד"ז בנוגע לאחדותם של ישראל - "מצות ואהבת לרעך כמוך" שהאחדות שנפעלה בין כו"כ מישראל בהיותם יחד "אינה זזה ממקומה" וגם כשלאח"ז כאו"א מהם נוסע למקום אחר, היא עדיין עומדת בכל תקפה"⁸³.

"שלהי ניסן - כולל" - אולי שייך למה שאמר כ"ק אד"ש: "ווי דער מצוה פון ספירת העומר -] אָז מקלייבט צוזאמען די אַלע מעשינו ועבודתינו פון די ימים פון חודש ניסן - וואָס מ'האַלט איצטער ביי דעם סיום וחותם פון חודש ניסן"⁸⁴.

(82) התוועדויות ה'תש"נ ח"ג ע' 104.
(83) התוועדויות ה'תש"נ ח"ג ע' 103.
(84) מתוך הטייפ.

(79) סה"ש ה'תש"נ ח"ב שם.
(80) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 413.
(81) עכ"פ בגלוי. ואולי שייך למה שאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א, ש"אהבת ישראל - וואָס דאָס איז דער ענין פון ספירת העומר - וואָס דאָס איז כל התורה כולה". (מתוך הטייפ).

ש"פ אמור ה'תש"נ.

ארכש"י (סוף מגילה) עמו אנכי
 לא רק מגין ומציל וכו'
 ולא רק בבבל (בלי תוקף
 הגלות אלא גם באדום
 רוב ספה"ע - קרוב למ"ת
 רשבי תנא בנגלה ובנסתר
 מאחדן - מחצתי וארפא
 תורתו אומנתו
 וביחד עם זה יכולני לפטור
 בן עלי - אם אחד הוא
תרומות מדותיו גם מלי תרומה

ארכש"י (סוף מגילה) עמו אנכי
 לא רק מגין ומציל וכו'
 ולא רק בבבל (בלי תוקף
 הגלות אלא גם באדום
 רוב ספה"ע - קרוב למ"ת
 רשבי תנא בנגלה ובנסתר
 מאחדן - מחצתי וארפא
 תורתו אומנתו
 וביחד עם זה יכולני לפטור
 בן עלי - אם אחד הוא
תרומות מדותיו גם מלי תרומה

ארכש"י (סוף מגילה) עמו" - ההתעסקות של הקב"ה עם בני אינה ענין בפ"ע, אלא ענין אחד "אמור ואמרת" עם כביכול מציאותו ית', כמודגש בדברי רשב"י⁸⁵ "בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה שבכל מקום שגלו שכינה עמהן . . ואף כשהן עתידין ליגאל שכינה עמהן כו".

... תוכן מאמרו של רשב"י הוא בנוגע לחביבותן של ישראל המודגשת בעצם העובדה שתמיד (באיזה מעמד ומצב שיהי', גלות או גאולה) נמצא הקב"ה עמהם - לא לאיזה מטרה ותכלית, אלא מפני שהקב"ה וישראל הם מציאות אחת (ישראל וקוב"ה כולא חד), שלכן, כשישראל נמצאים במקום ומצב מסויים, אז בדרך ממילא (ללא צורך בפעולה) "שכינה עמהם"⁸⁶.

"אנכי לא רק מגין ומציל וכו'" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁸⁷.

"ולא רק בבבל (בלי תוקף הגלות)] אלא גם באדום" - ולהעיר גם בשינוי הגירסאות בין הגמרא לעין יעקב: (א) בגמרא - נתפרש רק בנוגע לגלות מצרים וגלות בבל . . ואילו בעין יעקב מוסיף ומפרט בנוגע לכל הגליות - "גלו למצרים שכינה עמהם . . גלו לעילם שכינה עמהם . . גלו לבבל שכינה עמהם . . גלו לאדום שכינה עמהם"

... ויש לבאר הרמז הדבר - שכיון שבלימוד עין יעקב מודגש עוד יותר אחדותם של ישראל, שגם ה"קטנים" (קטנים בדיעת התורה) (שלעת-עתה) לא הגיעו למעמד ומצב שיכולים ללמוד הסוגיות בגמרא, מתאחדים עם ה"גדולים", עי"ז שלומדים האגדות שנלקטו מסוגיות הש"ס ב"עין יעקב", לכן, בעין יעקב מודגשת יותר גם האחדות דהקב"ה עם ישראל (גדול וקטנים) בשתיים: (א) הפירוט ש"שכינה עמהן" בכל הגליות, לא רק בגלות מצרים וגלות בבל, אלא גם בגליות לאח"ז, עד לגלות אדום, גלות האחרון, גלות הכי ירוד, קשה וארוך כו', ואעפ"כ, "גלו שכינה עמהן"⁸⁸.

(87) עכ"פ לא הובא בהנחה.
 (88) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 2-451.

(85) מגילה כט, א.
 (86) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 451.

"רוב ספה"ע - קרוב למ"ת" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁸⁷.

"רשב"י תנא בנגלה ובנסתר מאחדן - מחצתי וארפא" - ל"ג בעומר הוא ההילולא דרשב"י, שעל ידו נעשה הגילוי דפנימיות התורה, ועד לביטול המחיצה שבין נגלה דתורה לפנמיות התורה (מחצתי ואני ארפא)"⁸⁹.

"תורתנו אומנתו" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁸⁷.

"וביחד עם זה יכולני לפטור" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁹⁰.

"בן עלי" - אם אחד הוא" - "וכן נעשה אצל כל א' מישראל - מצב של "עלי" ("עולה על גביהן"). דאף שנאמר "ראיתי בני עלי" והם מעוטין", הרי לאחרי ריבוי עבודתם של ישראל במשך הדורות ולאחר כל מה שעבר עליהם, הרי עתה כבר כל א' מישראל הוא במצב של "בן עלי" (וכן "בת עלי"), וע"ד הלשון "בית ועלי" על גביו", ובנדו"ד - שכל א' מישראל הוא בבחי' עלי' בביתו של הקב"ה"⁹¹.

"תרומות מדותיו גם מל' תרומה" - כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז⁹².

ש"פ בהעלותך ה'תש"נ.

ואו בהעלתך
טו סיון - תחלת המאסר. קיימא
באשלמותא

"וא"ו]ו בהעלתך ט"ו סיון - תחלת המאסר⁹³. קיימא באשלמותא" - "אין דעם קומט צו נאָכמער בקביעות שנה זו, וואָס שבת פ' בהעלותך איז ט"ז סיון, ווען עס ווערט דער "יאכל" פון דעם "טרה בערב שבת", ט"ו סיון, ווען "קיימא סיהרא באשלמותא" פון גאַנץ חודש שלישי, דער חודש פון "זמן תורתנו".

ובפרט אַז קביעותו איז ערב שבת, וואָס דעמולט זיינען נשי ובנות ישראל מדליק גרות שבת קודש, וואָס זיינען פאַרבונדען מיט "גרות של ציון", די גרות פון "בהעלותך את הנרות"⁹⁴.

ע"י קיום הציווי "ואהבת לרעך כמוך", ש"זה כלל גדול בתורה" - כמאמרו של ר' עקיבה - שהי' רבו של רשב"י, שאמר לתלמדיו "שני מדות, שמדתי תרומות מתרומות מדותיו של רבי עקיבה - [תרומות] כמו תרומה, חלק מקרי תבואה שבוחרים ומפרישים לתרומה - החלק דמשובח ביותר" (התוועדויות ה'תש"נ ח"ג ע' 191).

(93) כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז - עכ"פ לא הובא בהנחה. ביום ט"ו סיון תרפ"ז כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע נאסר, ובי"ב תמוז באותה שנה נגאל.

(94) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 511.

(89) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 446.

(90) עכ"פ לא הובא בהנחה. ואולי שייך למה שאמר כ"ק אד"ש, ש: "ויהי"ר שבערב ל"ג בעומר יתגלה בפועל ממש ש"כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", דוחק הגלות, כאמרו "יכולני לפטור את כל העולם כולו מן הדין" (להיותו בדרגת "בני עלי") (סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 453).

(91) "תוכן קצר משיחת ש"פ אמור, י"ז אייר ה'תש"נ" שע"י ועד הנחות התמימים ע' 11.

(92) עכ"פ לא הובא בהנחה. אבל להעיר, שלמחרתו - ביום ל"ג בעומר, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "אחדות זו מתבטאת במיוחד

משה"), כדי להדגיש החידוש דעבודתם של ישראל בכח עצמם, שאע"פ שיש מקום לטעות, אינם טועים (אלא שבפועל התערבו מן הצד ענינים בלתי-רצויים כו').

ולהעיר:

גם לאחרי שנתערבו הענינים האלה, עד לשבירת הלוחות – נתתקן הדבר ע"י עבודת התשובה במשך ארבעים יום השניים, וניתנו לוחות אחרונות (באופן ד"כפלים לתושי") בסוף הארבעים יום האחרונים, ו"מה הראשונים ברצון אף האחרונים ברצון", ש"נתרצה הקב"ה לישראל בשמחה ובלב שלם"⁹⁹.

"ואז יצי"מ [=יציאת מצרים] (חותם – פ' שלחן)] – "ויש להוסיף, שמעלת העבודה במקום תחתון (שיש נתינת מקום לטעות) מודגשת גם בסיום הפרשה – בפ' ציצית, שסיומה וחותמה "אני ה' אלוקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים גו" – שגם במעמד ומצב ד"ארץ מצרים", מלשון מיצרים וגבולים, פועלים שתהי' היציאה ממצרים וגבולים, ע"י גילוי והמשכת בחי' שלמעלה ממדידה והגבלה שתומשך ותתגלה למטה. היינו, שגם במצרים וגבולים דגדרי העולם יתגלה מהותו ועצמותו ית' שלמעלה ממדידה והגבלה"¹⁰⁰.

כ"ו ניסן ה'תנש"א.

בזמננו: בפורים נזיפה בסדס
 קס"ד הריגתו ע"פ מכה
 מצרים
 אח"כ - בבכוריהם u.n.
 אח"כ ל' חהפ ועתה - שהוא בעצמו
 ישמיד הנשק. יחזיר השבויים
 ישלם הנזקים שהזיק

"**בזמננו:** בפורים נזיפה בסדס קס"ד [=קא סלקא דעתא] הריגתו ע"פ מכה מצרים אח"כ – בבכוריהם [u.n.] – "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות": יעדערער קען זען בגלוי ווי די ניסים פון יציאת מצרים שפיגלען זיך אָפּ איצטער אין דעם נצחון בימינו אלו – סיי אין דעם עצם נצחון און אין דעם זמן ווען דאָס קומט פֿאַר,

... נאָך פֿאַר חג הפסח – איז געווען דער "למכה מצרים בבכוריהם", אַז די "בכורים" פון אומות העולם (כולל פון מדינת מצרים און די מדינות ערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם אין די "יוניטעד ניישענס" – האָבן מלחמה געהאַט און געשלאַגן "מצרים", אַ צורר היהודים, (מצרים מלשון) "מיצר" לישראל ר"ל,

וביום פורים שנה זו – "שנת אראנו נפלאות" – איז געווען דער נצחון (ווי די אוה"ע האָבן מכריז געווען), און זיין מפלה, באופן פון "למכה גו" (ניט "להורג"), און דוקא דורך ניט-אידן ("בכוריהם"), וועלכע האָבן אים נזוף און מבזה געווען אַז ער דאַרף חרטה האָבן פון פעולותיו עד אז, און ער האָט געמוזט מודה זיין און אָננעמען און מקיים

בתיובתא" המודגשת הלוחות האחרונות – מצד הנתינת מקום לטעות כשלעצמה (שגם במצב יש מקום לטעות, לא טועים), כלומר, שכל פרטי הענינים דק"כ יום דמ"ת (ג"פ ארבעים יום) היו כלולים בארבעים יום הראשונים כפי שהם בשלימות".
 (100) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 522.

99) סה"ש ה'תש"נ ח"ב ע' 519. ושם: "אבל, כמובן וגם פשוט שעיקר הכוונה בהדגשת מעלת העבודה בכח עצמו ע"י הנתינת מקום לטעות, היא – שלמרות הנתינת מקום לטעות לא ישעו, ואילו לא היו טועים, היו מקבלים לוחות ראשונות, ובשלימותן, היינו, שביחד עם זה, היתה גם מעלת התשובה (המעלה בלבד, ללא הקדמת הירידה שע"י החטא, ע"ד "לאתבא צדיקיא

זין די אַלע ציוויים והוראות און פּאָדערונגען וואָס ער האָט באַקומען פון "בכוריהם": באַפרייען אַ טייל פון די מלחמה-געפּאַנגענע, און אויך מקיים זיין די אַנדערע זאַכן וואָס מ'האָט פון עם געפּאַדערט"¹⁰¹.

"אח"כ' ל' חה["]פ ועתה - שהוא בעצמו ישמיד הנשק. יחזיר השבויים שלם הנזקים שהזיק"
 – "און דערנאָך איז געווען דער המשך בזה – אין חודש ניסן, און דעמולט גופא – בימי פסח, "זמן חרותנו" – אַז "בכוריהם" אין די "יונייטעד ניישנס" האָבן ממשיך געווען אין דער נזיפה ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה האָט מען נאָך ניט געוואוסט וואָס וועט זיין דער המשך, ווי ווייט מ'וועט אים מבזה ומזיק זיין, ווי שטאַרק ער וועט בלייבן, וויפל ער וועט דאַרף מודה זיין אַפּצאָלן, און ווי ער וועט דאָס אַלץ אָננעמען, אָדער דאָס וועט זיין דורך אַנדערע; דערנאָך בימי חודש ניסן, בימי הפסח – זיינען "בכוריהם" אַרויס מיט אַ נזיפה חזקה און אַ החלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף אויף די הוראות שלפני זה) ווי סאַדאָם דאַרף זיך אויפפירן, און אויך זעען און פאַרזיכערן אַז ער זאָל דאָס מקיים זיין: באַפרייען די שבויים, אומקערן דאָס וואָס ער צוגענומען, און אַפּצאָלן פאַר די נזקים און היזקות וואָס ער האָט איצטער געטאָן (און אויך דעם וואָס ער האָט פריער געטאָן).

ובהמשך ימי החודש, ביז די לעצטע טעג פון דעם חודש, איז אין דעם נס צוגעקומען נאָכמער – אַז ער האָט דערצו אַלץ מסכים געווען, און קאָן ווידערשטאַנד און מלחמה,

ביז אַז ער האָט מגלה געווען געלטער און רכושים וואָס ער האָט באַהאַלטן (און ביז איצטער האָט מען גאָר ניט געוואוסט אַז ער האָט דאָס געהאַט)¹⁰¹.

ש"פ בהר-בחוקותי ה'תנש"א.

נבה"ע

בהר

בחוקותי

עשרה

מ"ת כללות

ל הר

בחוקותי

"נבה"ע [=נברא העולם] בהר בחוקותי עשרה מ"ת כללות" – "כהמשך דברי המשנה, "בעשרה מאמרות נברא העולם, ומה תלמוד לומר, והלא במאמר אחד יכול להבראות, אלא להפרע מן הרשעים שמאבדין את העולם שנברא בעשרה מאמרות, וליתן שכר טוב לצדיקים שמקיימין את העולם שנברא בעשרה מאמרות":

ובהקדם השאלה הידועה: כיון ש"במאמר אחד יכול להבראות", למה יהי' העונש והשכר על העולם שנברא בעשרה מאמרות כש"שויו" אינו אלא מאמר אחד – "אם הוא רוצה להרבות במאמרים אין הדבר מוטל על הרשע ולא על הצדיק"?

ויש לומר הביאור בזה . . בהבריאה "בעשרה מאמרות" (כל ריבוי פרטים הנבראים וההתחלקות שביניהם, כל נברא ונברא עם מזגו ותכונתו המיוחדת) מודגשת (בעיקר) **מציאות העולם** ("בעשרה מאמרות נברא העולם"), שבריאותו היא באופן שניתן תוכן ומילה וחשיבות בכל פרטי הנבראים דנבראו בעשרה מאמרות, שהם כנגד עשה ספירות, עשר תכונות (מעלות) כלליות שבהם כלולים כל הענינים שיש בהם מעלה וחשיבות.

וכיון שהמאמרות דמעשה בראשית הם כנגד המאורות שבמתן-תורה, מובן, שב' הענינים אלו ד"עשרה מאמרות"¹⁰² ו"מאמר אחד"¹⁰³, **שבעולם ישנם גם בתורה:**

... ע"י ה"עשרה מאמרות" שבתורה, שמודגשים בריבוי התחלקות דהלכות התורה ומלובשים בעניני העולם, ועד ל"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו" – מגלים בעולם ה"עשרה מאמרות", היינו, שניכר בעולם שהתוכן ומהלעלה והחשיבות שבו היא התוכן והמעלה והחשיבות ד"עשרה מאמרות" של הקב"ה, כנגד עשר ספירות העליונות, שלימות הקדושה, כפי שנמשכת ומתגלה בעולם.

ובסגנון אחר קצת: פעולת ה"מאמר אחד" היא **ביטול העולם** (שמצד עצמו, לולי הכח המהוה, ה"ה אין ואפס, העלאה מלמטה למעלה (ממציאות לביטול המציאות); ופעולת ה"עשרה מאמרות" היא **שמציאות העולם תהי' חדורה בשלימות הקדושה, המשכה מלמעלה למטה**¹⁰⁴.

... ויש לומר, שענין זה מרומז גם בהפרשיות שקורין בתורה ביום השבת שממנו מתברך ר"ח סיון – פרשת בהר-בחוקותי:

"בהר" – גדלות וגבהות, ונקרא בחי' צומח שבדומם – מורה על העבודה באופן של התחלקות לפרטים (עשרה מאמרות), שבוה מודגשת תנועת הצמיחה והגידול מדרגא לדרגא, "ילכו מחיל אל חיל".

ו"בחוקותי" – מלשון חקיקה, כמו אותיות שבלוחות שהם באופן של חקיקה מיני' ובי' – מורה על הנקודה העצמית שלמעלה מהתחלקות לפרטים (מאמר אחד), שבאים לזה ע"י הביטול שלמעלה מהבנה והשגה "חוקה חקתי גזירה גזרתי", ו"אין לך רשות להרהר אחרי"¹⁰⁵.

(104) סה"ש ה'תנש"א ח"ב ע' 40-538.
(105) סה"ש ה'תנש"א ח"ב ע' 3-542.

(102) מקור ההתחלקות בעולם. (מתוך השיחה).
(103) כח העצמות שבעולם. (מתוך השיחה).

י"ח תמוז, שבעה עשר בתמוז נדחה ה'תנש"א – דברי כיבושין.

דברי
כיבושין

לדחות
ועד
לבטול
סיבת
הצומות
ויהפכו
ליוט

"דברי כיבושין" – כרגיל ביום התענית – עת רצון, לאחר תפלת מנחה – כאשר אין עוסקים כ"כ בעניני מלאכה, שהרי גם ביום חול המותר במלאכה מסיימים ההתעסקות במלאכה לקראת זמן המנחה, כפי שהי' נהוג בזמן הש"ס – ה"ז הזמן המתאים שבו פנוי הציבור לשמוע "דברי כיבושין"

וכמודבר כמ"פ שהפירוש ד"דברי כיבושין" הוא מלשון "יכבוש עונותינו", היינו, שאין הכוונה לומר איזה דבר בלתי-רצוי ח"ו על בני", כי אם, להזכיר את מעשיו של הקב"ה, במה הוא עוסק – "כובש עון"¹⁰⁶.

"לדחות ועד לבטול סיבת הצומות ויהפכו ליוט" – בכלל האמור, ששייך ליום התענית (עת רצון) בכלל, ניתוסף ענין מיוחד ביום התענית זה – תענית דחוי:

התענית – צריך להיות בשבעה עשר בתמוז, אלא כיון ששבעה עשר בתמוז חל ביום השבת, נעשה התענית באופן של דחי'.

ענין זה מזכיר – לכל לראש – את סיפור הגמרא בנוגע לתשעה באב שחל בשבת ונדחה לאחר השבת: "אמר רבי הואיל ונדחה ידחה", היינו, שיש קס"ד בתורה – ודוקא אצל "רבי", מסדר ששה סדרי משנה – שדחיית התענית לאחר השבת בכחה לפעול את הדחי' לגמרי.

ונמצא, שבתענית נדחה מודגשת יותר הסיבה שמביאה לדחיית התענית – "מעשינו ועבודתינו" בענין התשובה שעל ידה דוחים ומבטלים את הענינים בלתי-רצויים שהם סיבת התענית, ובמילא נדחה ונתבתל גם התענית. וכפס"ד הרמב"ם: "כל הצומות האלו עתידיים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידיים להיות יום טוב וימי ששון ושמחה, שנאמר כה אמר ה' צבאות צום הרביעי וגו' יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו"¹⁰⁷.

יום שמחת תורה, ה'תשנ"ב.

אמת - כל הקדוה
אמת - כל הקדוה

שמחת - כל הברכה
התחלת בראשית

"שמחן"]ת - כל הברכה התחלת בראשית" - בכלל זה מיתוסף גם מצד פרשת השבוע והקריאה ביום זה - "וזאת הברכה וגו'", שבוזה נכללות כל ההדרכות שבהמשך הפרשה, ובאופן גלוי ובשלימות, "מראה באצבעו ואומר זאת". ואח"כ מסיימים ב"חתן תורה", ו"מתכיפין התחלה להשלמה" ב"חתן בראשית"¹⁰⁸.

כ"ד כסלו, נר א' דחנוכה ה'תשנ"ב - במעמד "פרסומי ניסא" עולמי.

אמת - כל הקדוה
אמת - כל הקדוה
אמת - כל הקדוה
אמת - כל הקדוה
אמת - כל הקדוה
אמת - כל הקדוה

חנוכה - מצוה דמאירה
בפשטות ובלילה
מוסיף מיום ליום
על הפתח - גם בחוץ
נר לא מדורה
מנחה 245

"חנוכה - מצוה דמאירה בפשטות ובלילה" - "ענין זה (שיהודי ע"י הנהגתו ע"פ התורה מאיר את העולם) מודגש בגלוי בפועלה (מצוה) של הדלקת נר שעל ידה נעשה אור כפשוטו (בגשמיות) במקום שלא היה מאור מקודם לכן - כמצות הדלקת נר שבת (בערב שבת) ונר חנוכה (כדלקמן), ומהם למדים גם בנוגע לכל עניני התורה ומצוותי, נר מצוה ותורה אור".

... שגם זמן הלילה (זמן של חושך ע"פ סדר הבריאה) נעשה מאור ב"נר מצוה ותורה אור", עי"ז שיהודי מדליק נר שמאיר בלילה, כדי שגם בלילה יוכל ללמוד תורה ולהתנהג ע"פ הוראותי: לראות ולהבחין בין מאכל כשר למאכל שאינו כשר, להסתכל בסידור לומר הברכה המתאימה, ברכת המזון... וכיו"ב בשאר הענינים שצריך להתנהג בהם ע"פ הוראת התורה "נר מצוה ותורה אור", שמאירה דרכו והנהגתו של האדם.

ומעלה יתירה בנר חנוכה (גם לגבי נר שבת) - בכמה ענינים:

(א) מצות נר חנוכה נתתקנה "להראות ולגלות הנס" שאירע בימי חנוכה . . שמורה ומדגיש הנצחון של בנ"ה בהנהגתם בקיום התומ"צ גם במעמד ומצב שיש מניעה ועיכוב מצד אומות העולם, ולכן מודגש בו יותר האור הרוחני ד"נר מצוה ותורה אור" (יותר משבת)¹⁰⁹.

"מוסיף מיום ליום" – (ב) מצות נר חנוכה היא באופן ש"יום ראשון מדליק אחד מכאן ואילך מוסיף והולך (עד ליום השמיני שבו מדליק שמונה נרות שבזה מודגש שמיום ליום מוסיף והולך לאור כאו"א מישאל ("ילכו מחיל אל חיל") ב"נר מצוה ותורה אור", במשך שבעה ימים רצופים (מהלילה השני, שבו מתחילה ההוספה על הנר אחד דלילה הראשון, עד שלילה השמיני) הכוללים כל ימי השבוע, שבעת ימי בראשית, שהם כללות הזמן, שעי"ז במשך כל השנה כולה, שמיום ליום מוסיף ב"נר מצוה ותורה אור"¹¹⁰.

"על הפתח - גם בתוץ" – (ג) ועוד ועיקר: "נר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ", משום פרסומי ניסא", ברשות הרבים, שבו עוברים (גם) אינם-יהודים ורואים האור דנר חנוכה – שבזה מודגש שהאור ד"נר מצוה ותורה אור" שמדליק יהודי (ומוסיף והולך מיום ליום) מאיר גם מחוץ לביתו של יהודי, ברשות הרבים, ועי"ז ניתוסף אור רוחני (טוב צדיק ויושר) גם אצל אומות העולם שבסביבתו, ועי"ז גם בכל העולם כולו¹¹⁰.

"נר לא מדורה" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³.

"מנחה 2⁴⁵" – מנחה הי' (לפועל) בשעה 2:50.

אור לי"ד אד"ר, פורים קטן, ה'תשנ"ב – לאחרי תפלת ערבית.

אחרית וראשית שלו
????

התחלת כי תשא מחצה"ש
קיימא סיהרא דאדר (מזלי בריא

"אחרית וראשית שלו" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז³.

"התחלת כי תשא מחצה"ש¹¹²" – "הרי זה יום שלישי בפרשה הנקראת "כי תשא את ראש בני ישראל", היינו, ששם הפרשה מורה על נשיאות-ראש בכל בני ישראל.

ואע"פ ששם הפרשה כפי שהוא מובא בספרים כולל רק התיבות "כי תשא", דהיינו, נשיאות ראש בכלל (ולא רק בני ישראל), הרי מובן, שבכדי לפעול הנשיאות ראש בכלל (בכללות הבריאה) – יש להתחיל בעיקר הדברים, ב"בני ישראל" שבשבילים נברא העולם¹¹³.

"קיימא סיהרא דאדר" – "נכנסים עתה ליום י"ד בחודש, שהוא יום הקשור עם שלימות הלבנה, "קיימא סיהרא באשלמותא". דכיון שממולד הלבנה עד למולד הבא אין ל' יום שלמים, אלא רק כ"ט יום וחצי, הרי, שה"קיימא סיהרא באשלמותא" הוא לא לאחרי ט"ו ימים שלמים, אלא רק י"ד וקצת מיום הט"ו.

(112) כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז. (עכ"פ בגלוי).
(113) שיחות קודש ה'תשנ"ב ח"ב ע' 751.

(109) סה"ש ה'תשנ"ב ח"א ע' 9-188.
(110) סה"ש ה'תשנ"ב ח"א ע' 189.
(111) "בית חיינו" מס' 117 ע' 17.

והרי השלימות הלבנה מורה על השלימות בבני ישראל הדומין ללבנה ומונין ללבנה. ובשלימות זו ("האשלמותא" דחודש אדר) מיתוסף עוד יותר בשנה זו, שנת העיבור, כיון שחודש אדר הוא באופן ד"כפלים לתושי", ב' חדשים¹¹⁴.

"(מזלי' בריאן)]" – כ"ק אדמו"ר שליט"א לא דיבר ע"ז¹¹⁵.

רמז על ביטול כל ענינים הבלתי רצויים" (שיחות קודש ה'תשנ"ב ח"ב ע' 752).

114) שיחות קודש ה'תשנ"ב ח"ב ע' 752 .
115) עכ"פ בגלוי. ואולי שייך למה שאמר כ"ק אד"ש ש"ב' חדשי אדר כוללים יחד שישים יום, דהכל בטל בשישים, וממילא הרי זה

הוספה

כתי"ק שזמנם אינו ידוע

749	749
505	458
<hr/>	<hr/>
244	291
כ"ג	ת"ל א"ר

749	749
<u>505</u>	<u>458</u>
244	291
רמז	רצא
	ארץ

כנראה שייך לח"י אלול ה'תשמ"ט, ולכאורה הכוונה היא שמח"י אלול נח"ת [458] עד תשמ"ט [749] יש רצא-ארץ [291] שנה, ושמח"י אלול קה"ת [505] עד תשמ"ט [749] יש רמז [244] שנה.

* * *

במחנה - אלמים ע"ש
 לעולם אלמים
 מלך - אסזנד
 מלך דוד (אלמים)
 ד"ר אלמים
 ד"ר אלמים
 ד"ר אלמים
 ד"ר אלמים
 ד"ר אלמים

דחומש - שלמים ע"ש
 שעושה שלום
 דוב - מסורבל
 בבשר (תמימים)
 בבשרא שמינה
 בדאח
 תר"פ - תשי"ג ע' שנה

כנראה שייך לבי' ניסן ה'תשי"ג - ע' שנה להסתלקות כ"ק אדמו"ר [מהורש"ב] נ"ע.

אמ"ש
צוותא
י"א ב"ש
א"ש

את יי מכל עונותיו
(על השם ותמחה מים)

שיעור כא טבת
צ"ה
א"ש

שיעור כא טבת
צ"ה

ב
בז
א"ש

ב מקץ
בז

לע"נ
חי' מלכה בת אברהם ע"ה
צ'רנייבסקי
נלב"ע כ"ב אייר השתא
מוקדש ע"י חברי בנה הת' דוד שי'
בישיבת תות"ל – ברינוא

לזכות
דבורה פייגא בת שושנה תחי'
לרפואה שלימה וקרובה

לזכות
חנה בת מושקא תחי'
לרפואה שלימה וקרובה

לזכות

התלמידים השלוחים

לישיבת תות"ל - "ע"ד כבליובאָוויטש" - ברינוא, צרפת

הת' אייזיק גרשון שי' הכהן אבלסקי

הת' מנחם מענדל שי' אלגריסי

הת' ראובן הלל שי' בחורבערג

הת' נחמי' שי' הלוי גורביץ

הת' חנני' יום טוב ליפא שי' וועכטער

הת' משה שי' וישצקי

הת' משה רחמים נתן רפאל שי' חורי

הת' דניאל בנימין שי' הכהן כהן

הת' משה שי' הכהן כהן

הת' משה יעקב קאפל שי' הכהן כצמאן

הת' שלום דובער שי' לו

הת' אהרן שי' ליבעראו

הת' לוי שי' מאצקין

הת' ניסן שי' מינסקי

הת' מנחם מענדל שי' נמדר

הת' מאיר נחום שי' פרידמאן

הת' משה שי' צוקרמן

הת' דוד יוסף יצחק שי' שושן

שיצליחו במילוי שליחותם לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש